

תמיד עיני ה'

אין זה כי אם "בית אלקים", וזה שער השמים!

אלקיד בה

בא"י שאין שר ומזל מושל בה כ"א האל ית', היא מושפעת מאתו ית' מדי יום ביום ומדי שנה בשנה בכל הדברים הצריכים למוזנות האדם וחיוו, אבל שאר הארצות הם מושפעים ע"י השר והמזל השולט עליהם לזמן קצוב, כפי מה שחלקו לו למעלה. והוא דמיון מלך גדול מושל בד' פנות העולם, שהוא שולח למקומות הרחוקים ממנו הדברים הצריכים אליהם לזמן רב, כדי שלא יצטרך לשלוח כמה פעמים, ובמקום מושבו אינו מחלק להם כ"א מדי יום ביומו או מדי חודש בחודשו, להיותו קרוב אליהם, ויכול להשלים חסרונם בכל יום. (בית אלקים להמבית, שער התפילה פרק ה')

**בי"ה – ספר "ארץ ישראל", מדור "עין הארץ" ח"א – גליון 105 – טז תמוז תשס"ד לפ"ק
ז"ל בקביעות ע"י: "אגודת העולמי הכללי למען ישוב ארץ ישראל" – עיה"ק ירושלים תובב"א**

גליון יומי לחיזוק והתעוררות למצות ישוב ארץ ישראל להחזיר עמדת מצות ישוב א"י ליושנה, להחזרת כל אחב"י לארצינו הקדושה, ועי"ז נזכה בקרוב לביאת משיח צדקינו בב"א ארץ אשר ה' אלקיד דורש אותה, תמיד עיני ה' אלקיד בה

ספר ליקוטי הלכות - ברכת המזון ומים אחרונים הלכה ד

הלכה ד: על - פי התורה מי שיודע מארץ - ישראל וכו' בלקוטי תנינא סימן מ"ם, עין שם כל התורה הזאת היטב:

א) והכלל, שעקר קדשת ארץ - ישראל הוא על - ידי עיני ה' על - ידי שה' יתברך מסתכל שם תמיד, שעל - ידי זה אוירא דארץ - ישראל מחכים, כי עינים על שם החכמה נאמר. ועקר בחינת עיני ה' נתעוררים על - ידי ההתפארות שה' יתברך מתפאר עם ישראל בבחינת ישראל אשר בך אתפאר, שזה בחינת תפלין וכו'. ומי שמסתכל על ההתפארות הזאת נעשין אצלו גם - כן בחינת מחין תפלין והמחין בוקעין בעינים ואזי גם בכל מקום שהוא מסתכל נעשה גם - כן האויר בבחינת ארץ - ישראל כנ"ל, אבל ההתפארות של ה' יתברך בעצמו לאו כל אדם זוכה לראות אך מי שמסתכל על הצדיק ועקר בעת שהעולם מתקבצין אליו, דהינו בראש השנה שאז עקר הקבוץ. ואז עולה התפארות הרבה מהקבוץ הנ"ל שמתקבצין אליו בשביל לעבד את ה' והצדיק כלול מכל ההתפארות הזאת, כי עקר ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל הוא על - ידי הצדיק שמקרב אותם לה' יתברך שעל - ידי זה ה' יתברך מתפאר בהם. נמצא, שהצדיק הוא בעצמו עקר ההתפארות, על - כן מי שמסתכל בעיניו בהצדיק הוא ממשיך על עצמו גם - כן מזאת ההתפארות בחינת תפלין ואזי ההתפארות והמחין בוקעין בעינים, אזי גם בכל מקום שזה האיש מסתכל נעשה גם - כן ארץ - ישראל, כי עקר ארץ - ישראל נעשה על - ידי העינים הנמשכין על - ידי ההתפארות וכו' כנ"ל, עין שם כל זה היטב:

(ב) וְזֶה בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּן צָרִיךְ שִׁיתֵן בּוֹ עֵינָיו, כִּי עֵקֶר בְּרַכַּת הַמְּזוּן הוּא לְגַלוֹת קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּשָּׁם עֵקֶר קִדְשֵׁת וְתִקּוֹן הָאֲכִילָה כַּמְבָאָר בְּמָקוֹם אַחֵר (לְעֵיל בְּהַלְכוֹת דְּבָרִים הַנוֹהֲגִים בְּסַעֲדָה, עֵין שָׁם) וְכִמוֹ שֶׁפְּתוּב, וְאֲכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבְרַכְתָּ אֶת ה' אֱלֹקֶיךָ עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. וְעֵקֶר קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִתְגַּלָּה עַל – יְדֵי הָעֵינַיִם שֶׁמִּסְתַּכְּלִין עַל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל וְזֶה בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּן אַחֵר הָאֲכִילָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כִּי כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה זֶה בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת מֵה שֶׁה' יִתְבַּרַךְ מִתְפָּאָר בְּיִשְׂרָאֵל שְׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה שְׂמֵחָה וְחֻדוּהָ גְדוּלָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, כִּי לְהַפְךָ חֵס וְשָׁלוֹם, כְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נוֹפֵל מִעֲבוּדָתוֹ חֵס וְשָׁלוֹם, בְּחִינַת וַיִּתְעַצֵּב אֶל לְבוֹ. וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה, שְׂכִינָה מָה אֹמֶרְתָּ? קָלְנִי מֵרֵאשִׁי קָלְנִי מִזְרוּעֵי. וְכִמוֹבָא מֵאָמַר זֶה בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. אָבֵל בְּהַפְךָ. כְּשֶׁיִּשְׂרָאֵל מִתְקַרְבִּים לָהּ יִתְבַּרַךְ וְה' יִתְבַּרַךְ מִתְפָּאָר בָּהֶם. אַזִּי נִתְּוֹסֵף עַז וְחֻדוּהָ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בְּבְחִינַת יִשְׂמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו, בְּחִינַת מַעֲשֵׂי יְדֵי לְהַתְפָּאָר, שֶׁה' יִתְבַּרַךְ שֶׁשׁ וְשִׂמְחָה כְּבִיכּוֹל, בְּגִדְל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁמִּקְבֵּל מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁזֵהוּ עֵקֶר שְׁעִשׂוּעֵיו וְשִׂמְחָתוֹ יִתְבַּרַךְ. וְכִמוֹ שֶׁפְּתוּב לְעַנִּין הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁלָּנוּ שְׁאָנוּ מִתְפָּאָרִין עִמּוֹ יִתְבַּרַךְ בְּשִׂמְךָ יְגִילוּן כָּל הַיּוֹם וְכו', כִּי תִפְאֶרֶת עֲזָמוֹ אָתָּה וְכו'. כִּי הַהִתְפָּאָרוֹת הוּא שְׂמֵחָה. וְזֶה שֶׁפְּתוּב, יִפְאָר עֲנוּיִם בִּישׁוּעָה יַעֲלִזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד. וְכַתִּיב, שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בָּהּ תִּגַּל נַפְשִׁי בְּאֵלֶיךָ כִּי הִלְבִּישְׁנִי בְּגָדֵי יִשַׁע מֵעִיל צְדָקָה יַעֲטֵנִי כַּחֲתָן יִכְהֵן פָּאָר וְכו'. נִמְצָא שֶׁהַהִתְפָּאָרוֹת הוּא שְׂמֵחָה וְזֶה בְּחִינַת יַיִן הַמְּשֻׁמַּח שֶׁהוּא בְּחִינַת הַיַּיִן שֶׁל כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה, כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב, וַיַּיִן יִשְׂמַח לִבִּי אֲנוֹשׁ, הֵינּוּ כִּי הֵיִן דְּקִדְשָׁה, דִּהֵינּוּ הֵיִן שֶׁל בְּרַכָּה הוּא בְּחִינַת שְׂמֵחָה, דִּהֵינּוּ בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת שְׁזֵהוּ בְּחִינַת שְׂמֵחָה כַּנ"ל, כִּי אֵין אֹמְרִים שִׁיר אֱלֹא עַל הַיַּיִן, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה עַל פְּסוּק, הַמְּשֻׁמַּח אֱלֹקִים וְאֲנָשִׁים (שׁוֹפְטִים ט) וְכו' מִכָּאן, שְׁאֵין אֹמְרִים שִׁיר אֱלֹא עַל הַיַּיִן. וְכָל הַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת הֵם בְּחִינַת הַתְּפָאָרוֹת שְׁאָנוּ מִשְׁבַּחִין וּמִפְאָרִין אוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ בְּשִׁיר וְרִנָּן וְהִלֵּל וְשְׂמֵחָה. כִּי ה' יִתְבַּרַךְ מִתְפָּאָר וּמִתְרוֹמֵם עַל – יְדֵי הַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל. בְּבְחִינַת יִתְבַּרַךְ וַיִּשְׂתַּבַּח וַיִּתְפָּאָר וַיִּתְרוֹמֵם וְכו'. וְזֶה בְּחִינַת אֲשִׁירָה לָהּ כִּי גָאָה גָאָה. 'גָּאָה' זֶה בְּחִינַת הַהִתְפָּאָרוֹת, בְּחִינַת ה' מֶלֶךְ גָּאוֹת לְבַשׁ, דִּהֵינּוּ בְּחִינַת לְבוּשֵׁי גָאוֹתוֹ וְהַתְּפָאָרוֹתוֹ. אַזִּי הוּא בְּחִינַת אֲשִׁירָה לָהּ, כִּי הַשִּׁיר וְהַשְּׁבַח הוּא בְּחִינַת הַתְּפָאָרוֹתוֹ וְגָאוֹתוֹ כְּבִיכּוֹל, כַּנ"ל. וְעַל – כֵּן הֵיִן שֶׁל בְּרַכָּה הוּא בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת, כִּי עָלְיוֹ אֹמְרִים כָּל הַשִּׁירוֹת וְהַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת הַתְּפָאָרוֹת, כִּי אֵין אֹמְרִים שִׁיר אֱלֹא עַל הַיַּיִן כַּנ"ל:

(ג) וְזֶה בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּן, כִּי אָנוּ צָרִיכִין עֵתָה לְהַמְשִׁיךְ קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁזֵהוּ עֵקֶר מִצּוֹת בְּרַכַּת הַמְּזוּן, בְּחִינַת וְאֲכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבְרַכְתָּ וְכו' עַל הָאֶרֶץ וְכו'. וְעֵקֶר קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ עַל – יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת וְכו' כַּנ"ל. עַל – כֵּן צָרִיכִין לְהַבִּיא כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּן, כִּי כּוֹס יַיִן שֶׁל בְּרַכָּה הוּא בְּחִינַת הַתְּפָאָרוֹת וְשְׂמֵחָה כַּנ"ל שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר קִדְשֵׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל

כַּנְל. וְזֶה בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּזוֹן צָרִיךְ לִתֵּן עֵינָיו בּוֹ, כִּי עֵקֶר קְדוּשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ עַל – יְדֵי הָעֵינָיִם עַל – יְדֵי שְׁמִסְתַּכְּלִין עַל הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שְׁעַל – יְדֵי זֶה בְּכָל מְקוֹם שְׁמִסְתַּכְּלֵן נַעֲשֶׂה אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנְל וְעַל – בֵּן צָרִיכִין לִתֵּן עֵינָיו בְּכוֹס שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּזוֹן, כִּי הֵיטֵן שֶׁל בְּרַכָּה יֵינן הַמְּשַׁמַּח הוּא בְּחִינַת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת כַּנְל וְעַל – יְדֵי שְׁמִסְתַּכְּלִין עַל זֶה הַהֲתַפְּאוֹרוֹת נַעֲשֶׂה אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה פִּידוּעַ, שְׁכוֹס שֶׁל בְּרַכָּה הוּא בְּחִינַת דָּוִד בְּחִינַת כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשֶׁר בְּחִינַת מַלְכוּת שֶׁהוּא בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת כַּנְל, נִמְצָא שְׁכוֹס שֶׁל בְּרַכָּה הַמְּלֵא יֵינן דְּקִדְשָׁה זֶה בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁמִקְבַּל הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁמִשֵּׁם עֵקֶר קְדוּשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנְל. כִּי הֵיטֵן שְׁבְּכוֹס הוּא בְּחִינַת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת בְּחִינַת שְׁמִחָה כַּנְל וְהַכוֹס בְּעֵצְמוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת כִּי כּוֹס בְּגִימַטְרִיָּא אֱלֻקִּים כְּמוֹכָא בְּכַתְּבֵי הָאֲרָ"י ז"ל וְאֱלֻקִּים הוּא בְּחִינַת מַלְכוּת כְּמוֹ שְׁפָתוֹב וְאֱלֻקִּים מְלָכִי מְקֻדָּם וְכוּ'. וְעַל – בֵּן הַכוֹס שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת הוּא בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת פִּידוּעַ, נִמְצָא שֶׁהַכוֹס הוּא בְּחִינַת מַלְכוּת בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁמִקְבַּלֵת קְדוּשָׁתָהּ מִהַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא יֵינן דְּקִדְשָׁה יֵינן הַמְּשַׁמַּח שְׁבְּכוֹס כַּנְל. וְעַל – בֵּן צָרִיכִין לִתֵּן בּוֹ עֵינָיו כִּי הָעֵקֶר תְּלוּי בְּעֵינָיִם כִּי עַל – יְדֵי שְׁמִסְתַּכְּלֵן בְּעֵינָיו עַל הַהֲתַפְּאוֹרוֹת עַל – יְדֵי זֶה נַעֲשִׂין עֵינָיו בְּבְּחִינַת עֵינֵי ה' וְאִזִּי בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מְסַתַּכְּלֵן בְּעֵינָיו נַעֲשֶׂה אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כַּנְל וְעַל – בֵּן צָרִיךְ לְהִסְתַּכְּלֵן בְּעֵינָיו בְּכוֹס שֶׁל בְּרַכָּה כְּדֵי לַעֲשׂוֹת בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי זֶה עַל – יְדֵי שְׁמִסְתַּכְּלֵן עַל הֵיטֵן וְעַל הַכוֹס שְׁעַל – יְדֵי זֶה מִמְּשִׁיךְ הַהֲתַפְּאוֹרוֹת לְעֵינָיו וְחוּזוֹר וּמִמְּשִׁיךְ לְבְּחִינַת הַכוֹס שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. דְּהֵינּוּ לְקַדְּשׁ הָאוֹיֵר בְּבְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי הָעֵינָיִם כַּנְל:

ד) וְכָל זֶה צָרִיכִין אַחַר הָאֲכִילָה כִּי אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל קְדוּשָׁה. וְעֵקֶר הַתְּגִלוֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הוּא בְּשַׁעַת סְעֻדָּה דְּקִדְשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שְׁפָתוֹב רַבְּנּוֹ זְכוֹרֵנוּ לְבְּרַכָּה בְּמְקוֹם אַחַר שְׁעֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַמַּלְכוּת הוּא עַל – יְדֵי אֲכִילָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּבְּחִינַת לַעַת הָאֲכָל גְּשֵׁי הַלֵּם אֵינן הַלֵּם אֱלֵא מַלְכוּת שְׁמִלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ נִתְגַּלָּה עַל – יְדֵי קְדוּשַׁת אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל וְעֵקֶר עַל – יְדֵי מִצְוַת בְּרַכַּת הַמְּזוּזוֹן וְכְמוֹ שְׁפָתוֹב רַבְּנּוֹ זְכוֹרֵנוּ לְבְּרַכָּה בְּסִפְרֵי הָא"ב (אוֹת א אֲכִילָה) עַל – יְדֵי בְּרַכַּת הַמְּזוּזוֹן נִתְּוֹדַע ה' יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם. וְהַתְּגִלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ זֶה בְּחִינַת הַתְּגִלוֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הַנְּל מֵהַ שְׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּאֵר בְּעֵצְמוֹ יִשְׂרָאֵל שְׁעַל – יְדֵי זֶה עֵקֶר הַתְּגִלוֹת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ כִּי אֵינן מְלָךְ בְּלֵא עִם, וְעַל – בֵּן כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל עוֹבְדִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ וְעוֹשִׂין רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁאִזִּי ה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בָּהֶם אִזִּי מִתְּגַלָּה מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ כְּמוֹ שְׁפָתוֹב ה' מְלָךְ גְּאוֹת לְבִשׁ, גְּאוֹת לְבִשׁ הֵינּוּ לְבוּשֵׁי גְאוֹתוֹ וְהַהֲתַפְּאוֹרוֹת אִזִּי ה' מְלָךְ כִּי עֵקֶר הַתְּגִלוֹת מַלְכוּתוֹ הוּא עַל – יְדֵי הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שְׁמִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל כַּנְל (וְזֶה סוּד מֵהַ שְׁפָתוֹב בְּכַתְּבֵי הָאֲרָ"י ז"ל שְׁעֵקֶר בְּנִין הַמַּלְכוּת עַל – יְדֵי תְּפָאֵרַת וְהַבֵּן) נִמְצָא שְׁבְּשַׁעַת הָאֲכִילָה נִתְגַּלָּה הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּגִלוֹת מַלְכוּתוֹ שְׁנִמְשָׁךְ בְּשַׁעַת הָאֲכִילָה כַּנְל כִּי כֵן דָּרָךְ

המלכות להראות כבוד עָשָׂרוּ וְתַפְאֲרוֹתָוּ וּגְדֻלָּתוֹ בְּשַׁעַת סַעֲדָה שָׂאז עַקֵּר הַתְּגִלוֹת מְלֻכוֹתוֹ וְכִמּוֹ שְׁכָתוֹב 'כְּשֶׁבַת הַמֶּלֶךְ עַל כֶּסֶף מְלֻכוֹתוֹ עָשָׂה מִשְׁתַּה בְּהִרְאֵתוֹ אֶת עֵשֶׂר כְּבוֹד מְלֻכוֹתוֹ וְאֵת יְקָר תַּפְאֲרַת גְּדוּלָּתוֹ וְכוּ' וּמְלֻכוֹתָא דְאַרְעָא כְּעִין מְלֻכוֹתָא דְרִקִיעַ וְעַל – בֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְזָכוֹנָם לְבִרְכָה אֲסוּר לֶאֱכֹל קֹדֶם הַתְּפִלָּה שְׂנַאֲמַר לֹא תֹאכְלוּ עַל הַדָּם לֹא תֹאכְלוּ קֹדֶם שְׁתַּתְּפִלְלוּ עַל דְּמַכְּס. כִּי אֵי אֲפָשֶׁר לֶאֱכֹל בְּקִדְשָׁה כִּי אִם כְּשִׁמְעֵלִין תַּחֲלָה הַתְּפָאָרוֹת וְשַׁעֲשׂוּעִים לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ וְעַל – בֵּן צְרִיכִין לְהַתְּפַלֵּל קֹדֶם כִּי עַקֵּר הַהַתְּפָאָרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי הַתְּפִלָּה שֶׁהוּא שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת וְהַתְּפָאָרוֹת שְׂאֲנוּ מִשְׁבַּחִין וּמִפְאָרִין אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁעַל – יְדֵי זֶה ה' יִתְבָּרַךְ מִתְּגַדֵּל וּמִתְּפָאֵר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּנוֹ שֵׁישׁ לוֹ עִם קְדוּשׁ כְּזֶה שְׂיִוִּדְעִין בְּזֶה הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי לְפָאָרוֹ וּלְשִׁבְחוֹ וּלְהַתְּפַלֵּל לְפָנָיו כְּמוֹ שְׁכָתוֹב וְאֵתָה קְדוּשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלוֹת יִשְׂרָאֵל שְׁעַל – יְדֵי תְּפִלוֹת וְתַהֲלוֹת יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי זֶה ה' יִתְבָּרַךְ מִתְּקַדֵּשׁ וּמִתְּפָאֵר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְעַל – בֵּן קֹדֶם הַתְּפִלָּה אֲסוּר לֶאֱכֹל כִּי אֵי אֲפָשֶׁר לֶאֱכֹל בְּקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל כִּי אִם עַל – יְדֵי הַתְּפִלָּה שְׁעַל – יְדֵי זֶה עוֹלָה הַהַתְּפָאָרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְאִז הָאֲכִילָה בְּקִדְשָׁה כִּי אִזִּי מִתְּגַלָּה כָּל הַהַתְּפָאָרוֹת בְּשַׁעַת סַעֲדָה דִּיקָא שְׁעַל – יְדֵי זֶה מִתְּגַלָּה קְדֻשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שְׁעַל – יְדֵי זֶה עַקֵּר קְדֻשַׁת הָאֲכִילָה כִּנ"ל וְזֶהוּ לָךְ אֲכֹל בְּשִׁמְחָה לַחֲמֵךְ וְשִׁתָּה בְּלֵב טוֹב יִינֵךְ כִּי כְּבָר רָצָה הָאֱלֹקִים אֶת מַעֲשֶׁךְ, הֵינּוּ אַחַר שְׁכָבֵר רָצָה אֱלֹקִים אֶת מַעֲשֶׁךְ שְׁמַעֲשֶׁךְ עוֹלִים לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ לְנַחַת וּלְרִצּוֹן. וְהוּא מִתְּפָאֵר בָּהֶם בְּבַחֲיִנַת וְעִמָּךְ יִשְׂרָאֵל כָּלֵם צְדִיקִים וְכוּ' מַעֲשֵׂי יְדֵי לְהַתְּפָאֵר הֵינּוּ אַחַר הַתְּפִלָּה שָׂאז כְּבָר קָבַל ה' יִתְבָּרַךְ הַתְּפָאָרוֹת וְנַחַת וְרִצּוֹן מִמָּךְ. אִז לָךְ אֲכֹל בְּשִׁמְחָה לַחֲמֵךְ וְכוּ' כִּי אִז הָאֲכִילָה בְּקִדְשָׁה בַּחֲיִנַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי הַתְּגִלוֹת הַהַתְּפָאָרוֹת שְׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל:

ה) וְזֶה שְׁקוּרָא הַכְּתוּב הַהַתְּפָאָרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִקְּבֵל מִיִּשְׂרָאֵל בְּשֵׁם אֲכִילָה כְּמוֹ שְׁכָתוֹב בְּאֵתִי לְגַנִּי אֲחֵתִי כְּלָה אֲרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׁמִי אֲכִלְתִּי יַעֲרִי עִם דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יִינִי עִם חֲלָבִי אֲכָלוּ רַעִים וְכוּ' שְׁפָרַשׁ רַש"י שֶׁהֶעֱנִין מְדַבֵּר עַל הַנַּחַת רוּחַ שְׁמִקְבָּל ה' יִתְבָּרַךְ מִקְּרַבְנוֹת וְעַבּוּדַת יִשְׂרָאֵל עֵין שָׁם. כִּי הַנַּחַת וְהַהַתְּפָאָרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִקְּבֵל מִיִּשְׂרָאֵל הוּא בַּחֲיִנַת אֲכִילָה שָׂאז עַקֵּר הַתְּגִלוֹת הַהַתְּפָאָרוֹת כִּנ"ל וְזֶה בַּחֲיִנַת לֶאֱכֹל וּלְשִׁתוֹת וּלְשִׁמַּח בַּחֲיִנַת וַיֹּאכַל וַיִּשֶׂת וַיִּיטֵב לְבוֹ שְׁעַל – יְדֵי זֶה מֵאִיר הַפָּנִים כְּמוֹ שְׁכָתוֹב לֵב שְׁמַח יִיטֵב פָּנִים, כִּי הָאֵרֶת פָּנִים עַל – יְדֵי אֲכִילָה וְשִׁתִּיה דְּקִדְשָׁה זֶה נִמְשָׁךְ מִבַּחֲיִנַת הַהַתְּפָאָרוֹת שְׁמִתְּגַלָּה בְּעַת הָאֲכִילָה שְׁמִשֵּׁם עַקֵּר הַפָּאֵר וְהָאֵרֶת פָּנִים וְזֶה בַּחֲיִנַת לַחֵם הַפָּנִים כִּי עַקֵּר הָאֵרֶת פָּנִים שֶׁהוּא הַהַתְּפָאָרוֹת בַּחֲיִנַת מֶלֶךְ בִּיפְיוֹ וְכוּ' זֶה זוֹכִין עַל – יְדֵי אֲכִילָה דְּקִדְשָׁה כִּנ"ל וְעַקֵּר הַפָּאֵר וְהָאֵרֶת פָּנִים שֶׁל הָאֲכִילָה דְּקִדְשָׁה מִתְּקַבֵּץ וּמִתְּגַלָּה עַל – יְדֵי הַכּוֹס יִין שֶׁל בְּרַכַּת הַמּוֹזוֹן שֶׁהוּא בַּחֲיִנַת יִין הַמְּשִׁמַּח בַּחֲיִנַת שֶׁל הַהַתְּפָאָרוֹת כִּנ"ל. וְזֶה בַּחֲיִנַת הַתְּאֵדָמוֹת פָּנִים עַל – יְדֵי הֵיזֵן כִּי בְּקִדְשָׁה דֵּהֵינּוּ בְּכּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה נִמְשָׁךְ זֶה הַהַתְּאֵדָמוֹת

הפנים מבחינת ההתפארות הנ"ל שהוא בחינת אדמוני עם יפה עינים הנאמר בדוד המלך עליו השלום שהוא בחינת כוס של ברכה כנ"ל שזהו בחינת התאדמות פני התוקע בראש השנה כי בראש השנה אז הוא עקר קבוץ ועלית כל ההתפארות של ישראל שמתקבצין כלם אל הצדיקים שבדור וכנ"ל. וזה בחינת שופר לשון שפרא כמו שכתוב שפרו מעשיכם. הינו בחינת התגלות היפי וההתפארות שמתגלה בראש השנה כנ"ל. ומשם נמשך התאדמות פני התוקע על – ידי שמאיר בו בחינת קבוץ ההתפארות הזאת בבחינת אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון. אור הפנים הינו התפארות הנ"ל שעולה לפניו יתברך על – ידי תקיעת שופר וזהו בשמך יגילון כל היום וכו'. כי תפארת עזמו אתה וכו' וכנ"ל. וזה בחינת התאדמות פנים על – ידי היין דקדשה שהוא בחינת כוס של ברכה שהוא בחינת התפארות הנ"ל שהוא בחינת יין המשמח שמשם הארת פנים כנ"ל ועל – ידי זה ממשיכין קדשת ארץ – ישראל כנ"ל שזהו עקר מצות ברכת המזון וכנ"ל:

וזה שכתוב בהתורה ויהי הם מריקים שקיהם בסימן יז שעל – ידי אכילה בקדשה זוכין לדעת שעל – ידי זה מאיר אור הצדיק שהוא מגלה כל ההתפארות שה' יתברך מתפאר בכל אחד מישראל אפלו עם הפחות שבפחותים וכו' עין שם היטב כי התגלות ההתפארות הוא בשעת אכילה דקדשה כנ"ל:

ו) וזה אכלו משמנים ושתו ממתקים וכו' ואל תעצבו כי חדות ה' הוא מעוזכם, כי עקר תקון האכילה בקדשה הוא על – ידי שמחה שהוא בחינת ההתפארות כנ"ל בחינת פי חדות ה' הוא מעוזכם שהוא בחינת כי תפארת עזמו אתה וכו' וכנ"ל ועל – כן נאמר מקרא זה על ראש השנה כי אז בראש השנה הוא עקר התגלות ההתפארות כנ"ל ועל – כן אז עקר התגלות קדשת ארץ – ישראל כמו שכתוב תמיד עיני ה' אלקיך בה מראשית השנה וכו' וכנ"ל ועל – כן אז מזהיר הכתוב לאכל ולשתות בשמחה כי חדות ה' הוא מעוזנו על – ידי ההתפארות שמקבל אז מאתנו כנ"ל שעל – ידי זה נעשה קדשת ארץ – ישראל שעל – ידי זה עקר תקון האכילה בקדשה כנ"ל:

ז) וזה בחינת כל הסעדות של מצוה כי כשגומרין איזה מצוה או איזה מסכתא עושין סעדה כי עקר ההתפארות שמקבל ה' יתברך מהלמוד הזה או ממצוה זאת הוא מתגלה בשעת סעדה דיקא כי עקר התגלות ההתפארות בשעת סעדה דקדשה כנ"ל וזה בחינת אכילת שבת ויום – טוב שהוא מצוה גדולה מאד. כי אז בשבת ויום – טוב עולה ההתפארות והשעשועים של כל המצוות והעבודות שעושין בחל וכמוכן בדברי רבנו זכרוננו לברכה כמו שמבאר על פסוק צדק לפניו יהלך שבשבת עולה המצוה לפני ה' יתברך וה' יתברך מתפאר בה וכו'. וכן ביום – טוב מתקבץ השמחה של כל המצוות ואז זוכין לאור הפנים בחינת שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' וכו' (כמו שמובא בהתורה מישראל דספינא בסימן למד) ועל – כן מחמת

שבִּשְׁבַּת וַיּוֹם – טוֹב עוֹלָה וּמְאִיר כָּל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל כָּל הַמְצוּוֹת שִׁישְׂרָאֵל עוֹשִׂין עַל – בֵּן אֶז הוּא עֵקֶר אֲכִילָה דְקִדְשָׁה וְאִז מְצוּה גְדוּלָה לְהַרְבּוֹת בְּסַעֲדָה בִּי קִדְשַׁת הָאֲכִילָה הוּא עַל – יְדֵי הַתְּגָלוֹת הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נִתְּגַלָּה וְנִמְשָׁךְ בַּמָּקוֹם הַזֶּה קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁמֶשֶׁם עֵקֶר קִדְשַׁת הָאֲכִילָה כִּנ"ל:

שִׁיךְ לְעֵיל:

ח) לְעַנְיָן מַה שֶׁכָּתַב רַבְּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה שֶׁעֵקֶר קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ עַל – יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל וְזֶהוּ וְעַמְךָ יִשְׂרָאֵל כָּלֶם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ נֶצֶר מְטַעֵי מְעַשֵׂי יְדֵי לְהִתְפָּאֵר הֵינּוּ כִּנ"ל עַל – יְדֵי בַחֲיִנַת מְעַשֵׂי יְדֵי לְהִתְפָּאֵר דִּהֵינּוּ הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁמִּתְּפָאֵר בָּנוּ עַל – יְדֵי זֶה לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ עַל – יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל בִּי עֵקֶר קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת בַּחֲיִנַת מְעַשֵׂי יְדֵי לְהִתְפָּאֵר כִּנ"ל:

ט) וְזֶה בַּחֲיִנַת חֲנֻכָּה בִּי הַדְּלָקַת נֵר חֲנֻכָּה הוּא לְהַמְשִׁיךְ וּלְגָלוֹת אֹר הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת מַה שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר תָּמִיד עִם עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וּמִשָּׁם מִמְּשִׁיכֵין הָאֹר הַגָּדוֹל הַזֶּה שֶׁמִּמֶּנּוּ מְדַלִּיק וּמְאִיר אֹר הַנֵּר שֶׁל חֲנֻכָּה שֶׁהוּא פְּרָסוּמִי נִסָּא שֶׁמַּעִיד וּמְפָרְסֵם תְּקֵף הַנְּסִים שֶׁה' יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר וְכָל זֶה מִחֲמַת גְּדֹל אֲהַבְתּוּ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא מִתְּפָאֵר בָּנוּ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר שֶׁמִּחֲמַת זֶה הוּא עוֹשֶׂה עִמָּנוּ נְסִים וְנִפְלְאוֹת בְּכָל דּוֹר וְדוֹר בִּי מַלְכוּת יוֹן הַרְשָׁעָה עֲמָדָה עַל יִשְׂרָאֵל לְהַשְׁפִּיחַם תּוֹרָתוֹ וּלְהַעֲבִירָם עַל חֻקֵי רְצוֹנוֹ בִּי הַתְּקַנְאוּ בְּהַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בָּנוּ עַל – יְדֵי קִיּוֹם הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת וְרָצוּ לְבַטֵּל אֶת הַתּוֹרָה חֵס וְשָׁלוֹם וְאָמְרוּ כְּתָבוּ לָכֶם עַל קֶרֶן הַשּׁוֹר שֶׁאֵין לָכֶם חֵלֶק בְּאֵלֵקֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא הַפֶּךְ הַהִתְפָּאָרוֹת מַה שֶׁאֲנִי מִתְּפָאֵרִין בּוֹ יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא אֵלֵקֵינוּ וְאֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְהֵם רָצוּ לְבַטֵּל זֹאת הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁזֶהוּ גַם – בֵּן בַּחֲיִנַת בְּטוּל הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בָּנוּ בִּי הָא בְּהָא תְּלִיָא וּשְׁנִיָּהּ אַחַד. בִּי כְּפִי קִיּוֹם הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת וְכְפִי הַהִתְפָּאָרוֹת וְהַשְׁמַחָה שֶׁאֲנִי מִתְּפָאֵרִין בּוֹ וּשְׁמַחִין בּוֹ יִתְבָּרַךְ כְּמוֹ כֵּן הוּא יִתְבָּרַךְ שֶׁשׁ וּמִתְּפָאֵר בָּנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב אֶת ה' הָאֲמַרְתָּ וְה' הָאֲמַרְךָ הַיּוֹם וְכוּ' וְלִתְתָךְ עֲלִיּוֹן וְכוּ' לְתַהֲלָה וּלְשֵׁם וּלְתִפְאָרַת וְכוּ' וְעַל – בֵּן כְּשֶׁגָּבְרָה מַלְכוּת בֵּית חֲשְׁמוֹנְאִי וְנִצְחוּם נַעֲשָׂה הַנֶּס בְּנֵרוֹת הַמְּנוֹרָה וְקָבְעוּ לְדוֹרוֹת לְהַדְּלִיק נֵר חֲנֻכָּה בִּי עֵקֶר הָאֹר נִמְשָׁךְ מֵאֹר הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל בְּמַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים שֶׁזֶה עֵקֶר הָאֹר כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וַיְבַדֵּל אֱלֹקִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה אֹר אֵלּוּ מְעַשֵׂיהֶם שֶׁל צְדִיקִים וְכוּ' וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב אֹר צְדִיקִים יִשְׁמַח. וְעַל – בֵּן נַעֲשָׂה מִהַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת אֹר עֵינַיִם כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת שֶׁהַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת נַעֲשָׂה בַּחֲיִנַת תְּפִלִּין מַחֲזִין וְהֵם בּוֹקְעִין בְּעֵינַיִם וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ אֹר הָעֵינַיִם שֶׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשָׂה קִדְשַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כִּנ"ל. בִּי עֵקֶר הָאֹר נִמְשָׁךְ מֵאֹר הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאֵר בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁאִז מְאִיר אֹר גְּדוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְנִדְלָקִין וּמְאִירִין כָּל הַנֵּרוֹת וְהָאֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים כְּמוֹ שֶׁאֵינָא בְּזִהָר

הקדוש לאדלקא שרגין ולאנהרא בוצינין וכו' ומאור ההתפארות הזאת אנו ממשיכין אור הקדוש והנורא הזה של נר חנכה הקדוש. על – ידי תקף הנס שעשה ה' יתברך עמנו אז שעל – ידי זה נתגלה ההתפארות שה' יתברך מתפאר בנו עדין בכל דור ודור. ועושה נסים ונפלאות גדולות בשבילנו ועל – ידי התגלות ההתפארות מאירין כל האורות בנ"ל. ומשם אנו ממשיכין אור הנר של חנכה בנ"ל. וזה האור הקדוש של נר חנכה מצוה לראותו כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה הרואה נר חנכה מברך וכו'. וכמו שאומרים הנרות הללו קדש הם וכו' אלא לראותן בלבד. כי עקר הדלקת נר חנכה הוא להמשיך למטה אור ההתפארות הזאת כדי לזכות לראות אור ההתפארות הזאת כדי לזכות על – ידי זה להרגיש טעם המתוק והקדוש של ארץ – ישראל כמבאר בהתורה הנ"ל. שמי שרואה זאת ההתפארות אזי גם בכל מקום שהוא מסתכל נעשה האויר בבחינת ארץ – ישראל וכו' ונתעורר תשוקה חדשה וחשק נמרץ לארץ – ישראל כמו בן בהתורה הנ"ל. כי בחנכה צריכין להמשיך קדשת ארץ – ישראל לתקן פגם המרגלים שהוציאו דבה על הארץ ופגמו בארץ – ישראל כמו שכתב רבנו בהתורה כי מרחמם ינהגם. שפפי הסלח נא שפועלין ביום הכפורים בן זוכין לקדשת חנכה. כי משה רבנו עליו השלום בקש סלח נא על חטא המרגלים וכו' נמצא שבחנכה צריכין לתקן חטא המרגלים וכו' נמצא שבחנכה צריכין לתקן חטא המרגלים שדברו על ארץ – ישראל. על – בן אנו צריכין עכשו לגלות הטעם הקדוש של ארץ – ישראל. וזה נעשה על – ידי הדלקת נר חנכה שעל – ידי זה נתגלה אור ההתפארות מה שה' יתברך מתפאר בישראל שעל – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל בכל מקום שמסתכלין בו. כי נמשך בחינת אוירא דארץ – ישראל מחכים וכו'. על – ידי אור ההתפארות שהוא בחינת תפלין וזה בחינת השמן של נר חנכה שהוא בחינת מחין תפלין כמו שדרשו רבותינו זכרונם לברכה כי המחין הם בחינת שמן משחת קדש פידוע ועל – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל בכל מקום שמסתכלין בו. ואזי מרגישין טעם של ארץ – ישראל וחוזרין ומשתוקקין באמת לארץ – ישראל. ובזה מתקנין פגם המרגלים שהוציאו דבה על ארץ – ישראל. ועל – בן צריכין לראות ולהסתכל בנר חנכה כדי להסתכל על אור ההתפארות הזאת שהוא בחינת אור הנר של חנכה כדי לזכות על – ידי זה לעשות ארץ – ישראל בכל מקום שהוא יסתכל שם. ואזי יחזר וישתוקק לארץ – ישראל. ובזה יתקן פגם המרגלים שפגמו בארץ – ישראל בנ"ל:

(י) ועל – בן קורין בחנכה פרשת הנשיאים כי הנשיאים של ישראל הם בחינת צדיקי הדור שעקר ההתפארות כלול בהם. כמו שמבאר בהתורה הנ"ל ועל – בן הנשיאים הביאו את אבני המלואים לאפוד ולחשן. כי אבני האפוד והחשן הם בחינת התגלות ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל כי עקר ההתפארות על – ידי הגונון על – ידי שישראל כלולין מגונון סגיאיין

כַּמְבֹּאֵר בְּדִבְרֵי רַבֵּינוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה בְּמָקוֹם אַחֵר וּכְלָלִיּוֹת הַגּוֹנֵינִי שֶׁל יִשְׂרָאֵל הָיוּ מִתְגַּלִּין בְּאַבְנֵי הַחֹשֶׁן וְהָאֶפֶוד שֶׁכָּל אֶבֶן הָיָה לוֹ גּוֹן מִיָּחָד כְּפִי שְׁבִטוֹ שֶׁהָיָה כְּתוּב עָלָיו הָיוּ כְּפִי הַגּוֹן וְהַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מְקַבֵּל מִזֶּה הַשְּׁבִט כִּי כָּל שְׁבִט וְשְׁבִט יֵשׁ לוֹ גּוֹן מִיָּחָד וְכָל אֵלוֹ הַגּוֹנֵינִי הָיוּ בְּאַבְנֵי הַחֹשֶׁן וְהָאֶפֶוד אָדָם לְרֵאוּבֵן. פְּטוּדָה לְשִׁמְעוֹן וְכוּ'. וְאֵלוֹ הַגּוֹנֵינִי הָיוּ מְצִירִין בְּדִגְלִים כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה. שְׂבָאוֹ הַדִּגְלִים הָיוּ הוֹלְכִין יִשְׂרָאֵל בְּמִלְחָמַת מִצְוָה לְכַבֵּשׁ אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל שֶׁזֶּה הָיָה עֵקֶר מִלְחָמַת יִשְׂרָאֵל כִּי עֵקֶר כְּבִישַׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הוּא עַל – יְדֵי הַתְּגָלוֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת הַגּוֹנֵינִי שֶׁל אַבְנֵי הַחֹשֶׁן שֶׁהָיוּ מְצִירִין בְּדִגְלִים שְׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה קֹדֶשֶׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל וְנִתְגַּלָּה הַטַּעַם שֶׁל אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. שְׂאֵז מְכַנִּיעֵין כָּל הַמוֹנְעִים מֵאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. כִּי עֵקֶר הַמוֹנְעִים הֵם מוֹצִיאֵי דַבַּת הָאֶרֶץ רָעָה וְכוּ' כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה בְּהַתּוֹרָה תְּשֻׁעָה תְּקוּנֵינִי וְכוּ' עֵין שָׁם:

וְעַל – בֶּן הַבֵּיאוֹ הַנְּשִׂאִים דִּיקָא אֶת אַבְנֵים שֶׁל הַחֹשֶׁן וְהָאֶפֶוד. כִּי עֵקֶר הַהֲתַפְּאוֹרוֹת תְּלוּי בְּהַנְּשִׂאִים שֶׁהֵם בְּחִינַת צְדִיקֵי הַדּוֹר שֶׁעֵקֶר הַהֲתַפְּאוֹרוֹת עַל יָדָם כְּנ"ל. וְעַל – בֶּן קוֹרֵינִי פְּרִשְׁתַּת הַנְּשִׂאִין בְּחִנְפָה כִּי אֵז מְגַלִּין אֹרֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הַזֹּאת שֶׁעֵקֶרוֹ תְּלוּי בְּצְדִיקֵי הַדּוֹר שֶׁהֵם בְּחִינַת נְשִׂאִים כְּנ"ל:

יא) וְזֶה בְּחִינַת מִצְוֹת גֵּר חֲנֻפָה אִישׁ וּבֵיתוֹ וְהַמְהִירִין גֵּר לְכָל אֶחָד וְאֶחָד וְהַמְהִירִין מִן הַמְהִירִין מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ. כִּי בְּגֵר חֲנֻפָה יֵשׁ מְהִירִין וּמְהִירִין מִן הַמְהִירִין. כִּי עֵקֶר גֵּר חֲנֻפָה הוּא בְּבְחִינַת הַדּוֹר וְהַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁמְגַלִּין הַתַּפְּאוֹרוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ שֶׁמִּתְפָּאֵר וּמְהִירִין בְּנֵוֹ כְּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת הַשְּׁלֵשׁ מִדְּרָגוֹת שֵׁישׁ בְּמִצְוֹת גֵּר חֲנֻפָה דִּהְיוּ אִישׁ וּבֵיתוֹ. וְגֵר לְכָל אֶחָד וְכוּ' כְּנֻגַד שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת שֶׁל הַמְּשַׁכַּת קֹדֶשֶׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל הַמְּבֹאֲרִין בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל. כִּי מְבֹאֵר שָׁם שְׁעַל – יְדֵי הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁה' יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר בְּיִשְׂרָאֵל. עַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה קֹדֶשֶׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל עַל – יְדֵי הַסְּתַפְּלוֹת עֵינֵי ה' יִתְבָּרַךְ שָׁם. וְגַם כָּל מִי שְׁזוֹכָה לְהַסְּתַפֵּל עַל זֹאת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הוּא מְמַשֵּׁךְ לְעַצְמוֹ גַּם – בֶּן בְּחִינַת עֵינֵי ה' וְאֵזִי גַם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל נַעֲשֶׂה גַם – בֶּן בְּחִינַת אֹיִרָא דְאֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל. אֲךָ מִי הוּא זֶה שְׁיִזְכָּה לְרֵאוֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ וְכוּ' רַק מִי שְׁזוֹכָה לְרֵאוֹת אֶת הַצְּדִיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא עֵקֶר הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְכוּ' וְאֵזִי הוּא זוֹכָה גַם – בֶּן לְקַבֵּל מִהַהֲתַפְּאוֹרוֹת הַזֹּאת וְנַעֲשִׂין אֶצְלוֹ גַם – בֶּן בְּחִינַת עֵינֵים הַנ"ל. וְאֵזִי גַם בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּפֵל נַעֲשֶׂה שָׁם בְּחִינַת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כְּמְבֹאֵר שָׁם עֵין שָׁם הֵיטֵב. נִמְצָא שֵׁישׁ שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת הַסְּתַפְּלוֹת הָעֵינִים שְׁעַל – יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה קֹדֶשֶׁת אֶרֶץ – יִשְׂרָאֵל כְּנ"ל דִּהְיוּ בְּחִינַת הַסְּתַפְּלוֹת אֹרֹת עֵינֵי ה' וְהַסְּתַפְּלוֹת הַצְּדִיק שֶׁהוּא כְּלָלִיּוֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת וְהַסְּתַפְּלוֹת הָעֵינִים שֶׁל כָּל מִי שְׁזוֹכָה לְרֵאוֹת אֶת הַצְּדִיק. וְעֵקֶר הוּא הַצְּדִיק כִּי הוּא כְּלוּל מִכָּל הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁכָּלֵם נִתְקַרְבִּים לָהּ יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵוֹ וְכוּ'. וְגַם הַצְּדִיק הוּא יְכוּל לְרֵאוֹת אֶת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁל ה' יִתְבָּרַךְ. כִּי אֵף – עַל – כִּי שְׁכָתַב רַבֵּנוּ שָׁם מִי הוּא שְׁיִזְכָּל

לראות ההתפארות של ה' יתברך וכו'. זה נאמר על סתם בני – אדם שבודאי אינם זוכים לראות את ה' יתברך שיראו את ההתפארות שלו. אבל הצדיקים האמתיים הם רואין את ה' יתברך והתפארותו כמו שמצינו בנביאים. כמו שפתוב (ישעיה ו) ואראה את ה'. וכן מיכיהו אמר ראיתי את ה' ישב וכו'. (מלכים א כב) ועל – בן הצדיקים בעצמם בודאי רואין את ההתפארות של ה' יתברך בעצמו. וגם הם בעצמן הם עקר ההתפארות וכו' כנ"ל. ועל – בן עקר קדשת ארץ – ישראל נתגלה על – ידי הצדיק שהוא כלל כל ההתפארות שעל – ידי זה נעשה קדשת ארץ – ישראל כנ"ל. וזה בחינת צדיקים יירשו ארץ כי עקר קדשת ארץ – ישראל נמשך על ידם כנ"ל. כי זה ידוע שעקר הקדשה נמשך למטה כפי מעשה בני – אדם. והכל תלוי במעשה התחתונים. ועל – בן בשנמשך קדשת ארץ – ישראל על – ידי ה' יתברך על – ידי הסתכלות עיניו יתברך שמו בעצמו. עדין אין הקדשה בשלמות כל כך. כי עקר המשכת הקדשה למטה בשלמות הוא על – ידי בני – אדם דיקא פידוע. ועקר תלוי בהצדיק. ועל – בן פשהצדיק מקבל זאת ההתפארות וזוכה לעיני ה' הנ"ל. עד שזוכה להמשיך קדשת ארץ – ישראל על – ידי הסתכלות עיניו. אז נמשך ונתגלה קדשת ארץ – ישראל בשלמות גדול ביותר. וזה בחינת שלש המדרגות שבמצות נר חנוכה כנ"ל. כי נר איש וביתו. זה בחינת שממשיכין אור ההתפארות שהוא בחינת קדשת ארץ – ישראל שמתגלה על – ידי ה' יתברך בעצמו. שזאת הקדשה וההתפארות הוא בחינת כלליות. וזה בחינת איש וביתו. כי ה' איש מלחמה. והוא כפיכול הבעל – הבית של כל העולם שדומה לבית כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. בחינת בראשית ראש בית:

והמהדרין נר לכל אחד ואחד. זה בחינת אור ההתפארות שנתגלה אצל כל אחד ואחד. על – ידי שזוכה לראות אור ההתפארות הזאת על – ידי שמסתכל בהצדיק וכו' כנ"ל. וזאת ההתפארות מאיר יותר מחמת שנתגדל ההתפארות כל כך עד שגם אנחנו זוכין לבחינת עינים אלו להמשיך קדשת ארץ – ישראל על – ידי הסתכלות עיניו. ואז מאירה קדשת ארץ – ישראל יותר ויותר. כי על – ידי שאנו מקבלין זאת ההתפארות וזוכין לעינים אלו. ואזי גם בכל מקום שאנו מסתכלין נעשה קדשת ארץ – ישראל כמו שמבאר שם בהתורה הנ"ל. וכל מה שנמשך קדשת ארץ – ישראל ביותר. אפלו לחוץ – לארץ מאירה ארץ – ישראל ממש באור גדול ונפלא יותר ומשתוקקים ומתגעגעים ביותר לארץ – ישראל וכמובן היטב שם בהתורה הנ"ל. שמתחיל שם, מי שידע מארץ – ישראל שטעם באמת טעם ארץ – ישראל. אזי הוא יכול להכיר באחר אם היה אצל הצדיק על ראש השנה. ומסיים שם בטעמו כי על – ידי זה האיש שהיה אצל הצדיק אמתית על ראש השנה נעשה האויר בבחינת ארץ – ישראל בכל מקום שהוא מסתכל בו. ומרגישין טעם ארץ – ישראל שם וכו'. ואמר שהוא ידע זאת מקדם כי קדם שהיה בארץ – ישראל היה משתוקק מאד לארץ – ישראל. ופעם אחד התועד יחד עם איש אחד. ונתעורר לו

יתברך ונתוסף עוד אחד מישראל שרוצה לעבדו יתברך. אזי הוא עקר ההתפארות של ה' יתברך. וכן מובן ומבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה בכמה מקומות שכל ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל אינו עולה כלל כנגד ההתפארות החדש שעולה למעלה כשמתקרב אחד מחדש אליו יתברך ורוצה לעבדו בבחינת כד אתי יתרו וכו'. כדין אסתלק ואתיקר שמא דקדשא בריך הוא עלא ותתא שעקר גדלתו והתפארותו יתברך הוא כשמתקרבים הרחוקים לה' יתברך. כי ההתפארות הוא בחינת לבושים בחינת ה' מלך גאות לבש וכו'. כי רבי יוחנן קרי למאני מכבודותא. ועקר חשיבות הלבושים הוא כשזוכין לעשות בחינת לבושים חדשים לה' יתברך שזה עקר כבודו והתפארותו כי אין המלך מתפאר בלבושי מלכות שיש לו מכבר. אפלו אם הם יקרים מאד כמו שמתפאר בלבוש חדש וגון חדש שעולה למעלה על – ידי שנתקרב הרחוק לה' יתברך שזה עקר שעשועיו והתפארותו וכבודו וגדלו. כי תענוג תמידי אינו תענוג. ועל – כן עקר תענוגיו ושעשועיו והתפארותו יתברך הוא על – ידי חדושים דיקא. ועל – כן איתא בזהר הקדוש ולבושא דאיהו לביש ביומא דא לא לביש ליומא אחרא. ולבושין דאיהו לביש בצפרא לא לביש ברמשא וכו'. כי ה' יתברך מתפאר בכל עת בלבושים חדשים הנעשים על – ידי התקרבות הרחוקים שמתקרבים בכל פעם על – ידי צדיק הדור שהוא בחינת יוסף. כי זה הצדיק מתחיל בעצמו בכל פעם מחדש כאלו לא התחיל בעבודתו מעולם כלל. כמבאר בדברינו מזה כמה פעמים. ומחמת זה יש לו כח לקרב רחוקים ממש בכל עת לה' יתברך לקרב בכל פעם רחוקים יותר. כי בכח התגברותו להתחיל בכל פעם מחדש כאלו הוא מתחיל עתה לעבד את ה'. בכח הזה יש לו כח לעורר בכל פעם רחוקים ממש שיתחילו מעתה לשוב לה' יתברך. ועל – כן מצדיקים כאלו יש לה' יתברך תענוגים ושעשועים והתפארות נפלא בכל עת. דהינו התפארות חדש. שזה עקר ההתפארות כנ"ל:

כי ההתפארות עולה מחדש על – ידי הצדיק בעצמו שמתחדש ממש בכל עת ומוסיף והולך בעבודתו ועל – ידי התקרבות רחוקים שבאים חדשים להתקרב לעבודתו יתברך. ועל – כן נקרא יוסף בחינת יוסף ה' לי בן אחר. כי ההתפארות הוא בחינת בן שה' יתברך מתפאר בישראל כאב המתפאר עם בנו בבחינת בני בכורי ישראל – בנים אתם לה' אלקיכם. שהוא לשונות של חבה והתפארות. והצדיק הוא עקר כלל ישראל והוא בעצמו נקרא בן כמו שפתוב ה' אמר אלי בני אתה. ומחמת שהצדיק מתחדש בעבודתו בכל פעם מחדש. הוא בכל פעם בן חדש אצל ה' יתברך בבחינת ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך שהצדיק מתחיל בכל פעם מחדש כאלו נולד היום ועל – ידי זה ה' יתברך מתפאר בו בכל פעם מחדש כאלו ילדו היום. בבחינת בני אתה אני היום ילדתיך. וזה בחינת יוסף ה' לי בן אחר שהצדיק מבקש וחפץ תמיד שה' יתברך יוסיף לו בעצמו בן אחר דהינו שיתחדש ויתחיל בכל פעם מחדש בעבודתו יתברך עד שיהיה נחשב בכל

פעם בן אחר לה' יתברך בן חדש שנולד היום בחינת בני אתה אני היום ילדתיך. שזה בחינת מעלת הזקן הגדול מכלם. המובא בהמעשה של השבעה בעטלירס. שהתפאר שהוא זקן מאד והוא יניק מאד ועדין לא התחיל לחיות כלל וכו' עין שם והבן. וגם על – ידי זה שהצדיק מוסיף ומתחדש בעבודתו ומתחיל בכל פעם מחדש על – ידי זה הוא מקרב בכל פעם רחוקים לה' יתברך כנ"ל. ואלו הרחוקים שהצדיק מקרבם לה' יתברך הם נקראים בנים אצל הצדיק. כי כל המלמד את בן חברו תורה כאלו ילדו. וזהו גם – בן בחינת יוסף לי בן אחר שיזכה בכל פעם לקרב אחד מישראל מחדש לה' יתברך שהוא בן אחר. בן חדש שזה עקר התפארותו יתברך כמו שראינו אצל רבנו זכרוננו לברכה שעקר החשיבות היה אצלו זכרוננו לברכה כשפא איש חדש להתקרב לה' יתברך שהיה יקר בעיניו מאד יותר מכל האנשים שנתקרבו מפבר. כי עקר ההתפארות הוא כשעולה התפארות חדש לה' יתברך על – ידי התקרבות הרחוקים כנ"ל. וזה בחינת המהדרין מן המהדרין הדור דהדור התפארות דהתפארות הוא בחינת מוסיף והולך בחינת יוסף. בחינת הצדיק שמוסיף והולך ומתחיל בעבודתו מחדש בכל פעם שזה עקר ההתפארות וכו' כנ"ל. וכל עקר ההתפארות של כל ישראל על ידו. כי הוא מקרב כל הרחוקים לה' יתברך שזה עקר ההתפארות כנ"ל וזה עקר קדשת חנפה. כי על שם זה נקרא חנפה לשון חנוך בחינת חנוך לנער על – פי דרכו. דהינו כשמתחנך אחד מחדש ומתחיל לפגס בעבודת ה' שזה עקר התפארותו יתברך. ומשם עקר המשכת האור של נר חנפה כי עקר האור על – ידי ההתפארות כנ"ל. ועקר ההתפארות הוא על – ידי התקרבות הרחוקים שמתחילים להתחנך בעבודתו יתברך ועל – בן נקרא חנפה לשון חנוך כנ"ל:

יב) וזה בחינת וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחיה מקשה היא. כי איתא בדברי רבנו זכרוננו לברכה שצריכין להיות עקשן גדול בעבודת ה'. ומי שהתחיל מעט בעבודת ה' יודע זאת שאי אפשר להיות איש ישראל באמת כי אם על – ידי עקשנות גדול, כי הרבה הרפתקאות ועליות וירידות צריכין לעבר על כל אחד ואחד בלי שעור. ואם לא יהיה עקשן גדול לבלי להניח על – ידי זה מעט עבודתו שהתחיל, אי אפשר לו שישאר על עמדו, ובפרט לנסע ולבוא לארץ – ישראל שזה עקר קדשת איש הישראלי והוא עקר נצחון המלחמה, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בהתורה תשעה תקונין, עין שם. בודאי אי אפשר לנצח מלחמה זאת כי אם על – ידי עקשנות גדול מאד. וזה עקר ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל, כי ה' יתברך מתפאר מאד בהעזות והעקשנות של איש הישראלי שמפילין אותו בכל פעם. והוא מתחזק בכל עת והוא עקשן גדול. ואינו מניח להפיל עצמו בשום אופן. וזה עקר התפארותו יתברך בבחינת תנו עז לאלקים על ישראל גאותו. 'עז' זה בחינת עזות ועקשנות של ישראל שהם עזים וחזקים בעבודתן שעל – ידי זה עקר קבלת התורה שהוא כלל ההתפארות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה,

מפני מה נתנה תורה לישראל? מפני שהן עזין (ביצה כה) על – ידי זה על ישראל גאנותו. דהינו גאות והתפארות. כי זה עקר התפארותו יתברך. וכמו שכתוב, כי תפארת עזמו אתה, כי עקר ההתפארות הוא העזות והעקשנות. ועל – ידי זה העקשנות בעצמו שהוא עקר התפארותו יתברך. על – ידי זה זוכה באמת לנצח המלחמה ולבוא לארץ – ישראל שזה עקר נצחון המלחמה, כי על – ידי העזות והעקשנות שהוא עקר התפארות, על – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל, כי עקר ארץ – ישראל על – ידי ההתפארות כנ"ל. וזה בחינת ה' מלך גאות לבש לבש ה' עז התאזר, הינו עקר לבוש גאנותו והתפארותו יתברך הוא על – ידי העזות והעקשנות של ישראל בבחינת לבש ה' עז התאזר, בחינת תנו עז לאלקים על ישראל גאנותו וכו' כנ"ל. וזה בחינת אשירה לה' כי גאה גאה וכו', זה בחינת גאנותו והתפארותו יתברך. וזה ההתפארות נמשך על – ידי העזות והעקשנות של ישראל שעל – ידי זה הם מכניעים ומפילין את הס"ם [הסמך מם] וחילותיו שמתגברין על כל אחד מישראל בכל יום שאי אפשר להפילם ולנצחם כי אם על – ידי עקשנות ועזות גדול מאד. וזהו עקר התפארותו וגאנותו יתברך כנ"ל. וזהו סוס ורכבו רמה בים. 'סוס ורכבו' הם בחינת סמך מם ונוקבין והתאוות והמניעות והרהורים ומחשבות זרות שמתגברין על כל אחד בכל יום שזוכין להפילם ולהכניעם בבחינת סוס ורכבו רמה בים. על – ידי העזות והעקשנות של ישראל. וזהו, עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה. שעקר הישועה ועקר הכנעת הסטרא אחרא הוא על – ידי העזות והעקשנות דקדשה שהוא בחינת עזי וזמרת יה וכו' כנ"ל. וזהו עקר התפארותו יתברך בחינת פי גאה גאה כנ"ל. וזה, זה אלי ואנוהו אלקי אבי וארממנהו, הינו נוי והתרוממות שהוא בחינת התפארות שמתפאר ה' יתברך על – ידי העזות והעקשנות של ישראל כנ"ל ואז זוכה לנצח המלחמה ולבוא לארץ – ישראל. וזה בחינת ה' איש מלחמה, כי עקר נצחון המלחמה בשמתחזקין בעקשנות גדול עד שזוכין לבוא לארץ – ישראל כנ"ל, כי כל פונת השירה הזאת הנאמר בשביל לזכות לבוא לארץ – ישראל כי עקר יציאת מצרים וקריעת ים – סוף וכו' הכל היה בשביל לבוא לארץ – ישראל, כמו שכתוב, ואותנו הוציא משם להביא אותנו אל הארץ וכו'. וכן בפסוקים רבים וכמבאר מזה לעיל באריכות (בהלכות ראש השנה הנכלל בהלכות דברים הבאים בסעדה הלכה ד, עין שם). ועל – כן מסיים בסוף עד יעבר עם זו וכו', דהינו שיעברו את הירדן לבוא לארץ – ישראל, כמו שפרשו רבותינו זכרונם לברכה. ועל – כן מתחיל השירה, כי גאה גאה עזי וזמרת יה. כי עקר ארץ – ישראל זוכין על – ידי התגלות ההתפארות שנתגלה על – ידי העזות והעקשנות של ישראל כנ"ל:

וזה בחינת וזה מעשה המנרה מקשה זהב. 'מעשה המנרה' זה בחינת כלל ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל שמשם עקר האור כנ"ל. ועל – כן בנרות המנורה היה עדות שה' יתברך אוהב עמו ישראל ומשרה שכונתו בהם, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על גר המערבי

שהוא עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל. שזה בחינת התפארות שמחמת התפארותו ואהבתו בנו הוא משרה שכינתו בתוכנו נמצא שכל מעשי המנוחה הוא בחינת התפארות שה' יתברך מתפאר בישראל. וזה בחינת כל הציורים הנפלאים שהיו במנוחה גביעים וכפתורים משקדים ופרחים וכו' כל זה מרמז על כמה מיני גוני ההתפארות שה' יתברך מתפאר בישראל כלולים מגונין סגיאין. וכל אלו ההתפארות שהם בחינת מעשה המנוחה אין זוכין פי אם על – ידי עקשנות גדול שצריכין להיות עקשן גדול בעבודת ה' כנ"ל. וזה בחינת וזה מעשה המנוחה מקשה זהב. מקשה לשון עקשנות. שצריכין להיות עז וקשה. בעבודת ה' בעקשנות גדול מאד כנ"ל. וזהו עד ירכה עד פרוחה מקשה היא, דהינו שכל הציורים והפרחים שבמנוחה עד ירכה עד פרוחה שהוא כלל ההתפארות של ישראל, הכל זוכין על – ידי עקשנות דיקא בחינת עד ירכה עד פרוחה מקשה היא וכנ"ל, הינו שבכל עבודות איש הישראלי מתחלה ועד סוף שמבלם מקבל ה' יתברך התפארות שהוא בחינת מעשה המנוחה כנ"ל. כל זה נעשה רק על – ידי עקשנות בחינת עד ירכה עד פרוחה מקשה וכו' שמתחלה ועד סוף צריכין עקשנות ועזות גדול כנ"ל:

(ג) וזה בחינת מה שה' יתברך משבח את ישראל, זאת קומתך דמתה לתמר, דהינו שהם חזקים וקשים ותקיפים בעבודתם ואינם מניחים להפיל עצמן בשום אופן וכמו שפרש רש"י שם לענין הצלם של נבוכדנצר שעמדו בזקיפתן ולא השתחוו לו. כי זהו השבח וההתפארות של ישראל כנ"ל:

(ד) וזה בחינת ואולך אתכם קוממיות ופרש רש"י, בקומה זקופה. כי זה המקרא נאמר לענין ארץ – ישראל. שלשם היו הולכין ישראל כי כל ההליכות והדרכים והנסיעות של ישראל והמלחמות והכבישות הכל היו לילך ולכבש ארץ – ישראל, כמובן ומבאר בספרי כל התורה בלה. וזהו, ואולך אתכם קוממיות, דהינו בקומה זקופה בחינת עזות ועקשנות שעומדין זקופין בעקשנות גדול לנצח המלחמה ולילך ולבוא לארץ – ישראל שזה היה עקר תכלית יציאת מצרים וכו' כנ"ל, כי אי אפשר לבוא לארץ – ישראל לנצח מלחמה זאת שהיא עקר כלל כל המלחמות של איש הישראלי כי אם על – ידי עקשנות גדול מאד בחינת ואולך אתכם קוממיות. בחינת ותוליכנו מהרה קוממיות לארצנו במהרה בימינו, אמן:

(טו) ועל – פן היה הנס בכהנים שהם לובשים בגדי ההתפארות, כמו שכתוב, ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת. ועקר הוא הפהן הגדול שהיה לבוש בחשן ואפוד שהיו כתובים עליהם שמות בני ישראל ששם היו מאירין כל הגונין שהם בחינת אדם פטדה וברקת וכו' שכל אבן ואבן היו לו גון מיוחד שהם כלל התפארות של ישראל וכנ"ל. ועל – פן הם שמונת ימי חנוכה

בנגד שמונת בגדי כהנה גדולה שהם כלל ההתפארות שמשם עקר האור של נר חנכה כנ"ל ועל – בן נסמך פרשת בגדי כהנה לפרשת ויקחו אליך שמן זית וכו'. שהוא בחינת נר חנכה, הינו כנ"ל: וזה וקבעו שמונת ימי חנכה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול. כי ההודאות וההלל הם ההתפארות שמהללין ומשבחיין ומפאריין אותו יתברך שעל – ידי זה ה' יתברך מתפאר ומתגדל ומתקדש בכל העולמות שזה עקר קדשת חנכה כנ"ל:

טז) ועל – בן קורין פרשת ויהי מקץ בחנכה, כי איתא בסוף התורה הנ"ל המדברת מענין ארץ – ישראל וכו' וסיים שם. ויש בזה עוד ענינים, כי אין אדם מת וחצי תאנותו בידו. נמצא, שאין ממלא תאנותו ורצונו בממון לעולם, כי תמיד חסר לו כנ"ל. אבל יש בחינת שפע כפולה בחינת וכסף תועפות לך שהוא לשון כפול. נמצא, שבוזה השפע נתמלא רצונו מאחר שהיא כפולה ולא סיים, עד כאן לשונו:

והנה רבנו זכרונם לברכה לא באר דבריו מה חבור יש לענין זה עם כל מה שאמר שם מקדם מענין ארץ – ישראל וראש השנה וכו'. אך הנראה לעניות דעתי אבאר קצת, כי תאנות ממון, דהינו מה שאין אדם מת וחצי תאנותו בידו. וכל מה שיש לו יותר חסר לו יותר. זה בחינת פגם העינים בבחינת וגם עינו לא תשבע עשר (קהלת ד). ופגם העינים זה בחינת פגם ארץ – ישראל, כי עקר קדשת ארץ – ישראל נמשך מן העינים שמסתכלים על הצדיק שכלול מכל ההתפארות. שעל – ידי זה נמשך קדשת ארץ – ישראל. וארץ – ישראל הוא מקור הברכה, כי כל הברכות וההשפעות נמשכין מארץ – ישראל בידוע, כי ארץ – ישראל מקבלת קדשתה מהצדיק כנ"ל. ואצל הצדיק הם כל הברכות וההשפעות בבחינת ברכות לראש צדיק, בחינת צדיק חונן ונותן. וכשזוכה לקבל השפע של ארץ – ישראל והצדיק בשלמות בודאי אין לו שום חסרון, כי בארץ – ישראל כתיב, לא תחסר כל בה. שהשפע הנמשכת משם אין בה שום חסרון, כי שם צוה ה' את הברכה, בחינת והריקתי לכם ברכה עד בלי די, שזהו ההפך מבחינת אין אדם מת וחצי תאנותו בידו, דהינו שלעולם חסר לו. אבל השפע דקדשה של ארץ – ישראל היא בחינת שפע כפולה שאין בה שום חסרון בחינת ברכה עד בלי די, שיבלו שפתותיכם מלומר די שהשפע כפולה ומכפלת יותר ממה שרוצה. וזה בחינת השפע של שבת דמנה מתברכין כל שתא יומין שהוא בחינת לחם משנה, בחינת שפע כפולה הנ"ל, כי שבת וארץ – ישראל הם בחינה אחת כמו שמסדר בהשבע הבדלות שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בירושלמי בין קדשת ארץ – ישראל לחוץ – לארץ בין יום השביעי לששת ימי המעשה. נמצא, שהצדיק שממנו נמשך כל קדשת ארץ – ישראל הוא זוכה לשפע כפולה כנ"ל. וזה בחינת מה שפתוב בצדיקים, לכן בארצם משנה יירשו (ישעיה סא) משנה זה בחינת שפע כפולה, בחינת לחם משנה וזהו לכן בארצם משנה, 'בארצם' דיקא, כי עקר בחינת השפע כפולה הוא בארץ – ישראל וכו'. וזה שכתב רבנו זכרוננו

לְבָרְכָהּ בְּהַתּוֹרָה צוֹיֵת צֶדֶק (סִימָן כג) שֶׁעָקַר שְׂבִירַת תְּאֵוֹת מְמוֹן הוּא עַל – יְדֵי הַצְּדִיק וּמִי שְׁחֹלֵק עַל הַצְּדִיק הוּא נוֹפֵל לְתֵאֵוֹת מְמוֹן כְּמוֹ שְׂמִבְּאֵר שֵׁם עַל פְּסוּק, וַיִּגְרַשׁ מִפְּנֵיךָ אוֹיֵב וַיֹּאמֶר הַשְּׂמֵד. בְּשִׁמְקֶשֶׁר לְהַצְּדִיק הוּא מִמְּשִׁיךְ מִמֶּנּוּ בְּחִינַת שְׂפַע כְּפוּלָה שֶׁהוּא הַפֶּךְ תְּאֵוֹת מְמוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת אֵין אָדָם מִת וּחְצֵי תְּאֵוֹתוֹ בִּידּוֹ וְכַנ"ל:

יז) וְזֶה בְּחִינַת חֲלוֹם פְּרַעָה שְׂבַע פְּרוֹת טוֹבוֹת. וְשְׂבַע פְּרוֹת רָעוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׂבַע שְׁנֵי הַשְּׂבַע וְשְׂבַע שְׁנֵי הָרָעַב. זֶה בְּחִינַת תְּאֵוֹת מְמוֹן שְׂכַל מָה שֵׁישׁ לוֹ יוֹתֵר חָסֵר לוֹ יוֹתֵר. וְזֶהוּ מָה שֶׁרָאָה שְׂבַע פְּרוֹת בְּרִיאֹת וְטוֹבוֹת, דְּהִינּוּ בְּחִינַת שְׂבַע שְׁנֵי הַשְּׂבַע. זֶה בְּחִינַת עֲשִׂירוֹת וְכָל טוֹב שְׁנוֹתָן ה' יִתְבָּרַךְ לְהַעֲשִׂירִים. וְהִנֵּה שְׂבַע פְּרוֹת אַחֲרוֹת עֲלוֹת אַחֲרֵיהֶן וְכו'. וְתַבְלַעְנָה הַפְּרוֹת הַרְקוֹת וְהָרַעוֹת אֵת שְׂפַע הַפְּרוֹת יְפוֹת הַמְּרָאָה וְהַבְּרִיאֹת. שְׂבַע פְּרוֹת הָרַעוֹת הֵם בְּחִינַת שְׂבַע שְׁנֵי רָעַב שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּאֵוֹת מְמוֹן שֶׁהוּא רָעַב תְּמִיד לְבָלַע מְמוֹן הַרְבֵּה. שֶׁהֵם בּוֹלְעִים אֵת שְׂבַע שְׁנֵי הַשְּׂבַע אֵת כָּל הַטוֹב וְהָעֲשִׂירוֹת שְׁנָתָן לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ, כִּי כָּל מָה שֵׁישׁ לוֹ עֲשִׂירוֹת יוֹתֵר חָסֵר לוֹ יוֹתֵר בְּבְחִינַת מְרֵבָה נְכֹסִים מְרֵבָה דְּאָגָה. וַיֵּשׁ לוֹ דְּאָגוֹת וַיִּסּוּרֵין כְּאֵלוֹ הוּא עָנִי מִמֶּשׁ בְּבְחִינַת וְתַבְלַעְנָה שְׂבַע פְּרוֹת הָרַעוֹת וְכו' וְתַבְאֲנָה אֶל קַרְבָּנָה וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קַרְבָּנָה. וַיִּמְרָאֵיהֶן רַע כַּאֲשֶׁר בְּתַחֲלָה, דְּהִינּוּ עַל – יְדֵי הָרַע שֶׁל תְּאֵוֹת מְמוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂבַע שְׁנֵי הָרָעַב בְּחִינַת שְׂבַע פְּרוֹת הָרַעוֹת. עַל – יְדֵי זֶה נִבְלַע וְנִשְׁכַּח כָּל הַשְּׂפַע וְהָעֲשִׂירוֹת שֶׁחָנְנוּ ה' יִתְבָּרַךְ וְלֹא נוֹדַע אֲצֵלוֹ הָעֲשִׂירוֹת כֹּלָל וְהוּא מְלֵא דְּאָגוֹת בְּתַחֲלָה, כִּי לְעוֹלָם חָסֵר לוֹ, כִּי אֵין לוֹ חְצֵי תְּאֵוֹתוֹ בִּידּוֹ לְעוֹלָם וְעֵינּוּ לֹא תִשְׂבַּע עֲשֶׂר לְעוֹלָם, כִּי תְּאֵוֹת מְמוֹן שָׁלוֹ מָה שְׂמֵתְאֻוָּה בְּכָל פַּעַם יוֹתֵר. זֶה בּוֹלַע אֵת כָּל הָעֲשִׂירוֹת שָׁלוֹ עַד אֲשֶׁר לֹא נוֹדַע כָּל טוֹב וְהָעֲשִׂירוֹת שָׁלוֹ, כִּי נִבְלַע וְנִשְׁכַּח הַכֹּל עַל – יְדֵי תְּאֵוֹת מְמוֹן שָׁלוֹ שְׂמֵתְאֻוָּה בְּכָל פַּעַם יוֹתֵר וַיּוֹתֵר. וְהִתְקוֹן עַל – יְדֵי יוֹסֵף שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצְּדִיק שְׂבִדּוֹר שֶׁעָקַר תְּקוֹן תְּאֵוֹת מְמוֹן עַל יְדּוֹ. וְהוּא נוֹתֵן עֲצָה לְהָעֲשִׂירִים בְּעֲלֵי הַמְּמוֹן שֶׁיִּנְצְלוּ מִשְׂבַּע שְׁנֵי הָרָעַב מִרְעֵבוֹן תְּאֵוֹת מְמוֹן עַל – יְדֵי צְדָקָה שֶׁהוּא עָקַר שְׂבִירַת תְּאֵוֹת מְמוֹן, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ (בְּסִימָן יג). וְזֶה בְּחִינַת 'עֲשֶׂה פְּרַעָה וַיִּפְקֵד פְּקִידִים עַל הָאָרֶץ' שֶׁיַּעֲשֶׂה מְמַנִּים, הֵינּוּ בְּחִינַת גְּבָאֵי צְדָקָה שֶׁהֵם מְמַנִּים לְפַקֵּחַ עַל הָעֲנִיִּים. וְזֶהוּ, 'וְחַמֵּשׁ' אֵת אֶרֶץ מִצְרַיִם. 'וְחַמֵּשׁ' זֶה בְּחִינַת צְדָקָה שֶׁשְׂעוֹרָה חַמֵּשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנוּם לְבָרְכָהּ, הַמְּבֻזָּבֵז אֶל יְבֻזָּבֵז יוֹתֵר מִחַמֵּשׁ. וְזֶהוּ וְהָיָה הָאֵכֵל לְפַקְדוֹן לְאֶרֶץ וְכו'. כִּי עָקַר פְּקִדוֹן וְשִׁמִּירַת הַמְּמוֹן הוּא עַל – יְדֵי צְדָקָה בְּבְחִינַת אָבוֹתֵי גִנְזוֹ לְמַטָּה וְאֲנִי גִנְזַתִּי לְמַעְלָה וְכו'. וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנוּם לְבָרְכָהּ, מְלַח מְמוֹן חָסֵר (כְּתוּבוֹת סו) וְזֶה, וְלֹא תִכְרַת הָאָרֶץ בְּרָעַב, שֶׁלֹּא תִתְגַּבֵּר רְעֵבוֹן תְּאֵוֹת מְמוֹן שְׂכוֹרְתָתָּה וְעוֹקְרַת אֵת הָאָדָם חָס וְשָׁלוֹם, כְּמִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה צוֹיֵת צֶדֶק (סִימָן כג) כִּי עַל – יְדֵי צְדָקָה נִצּוּלִין מִתְּאֵוֹת מְמוֹן כַּנ"ל. וְזֶהוּ, וַיִּתֵּן אֵכֵל בְּעָרִים וְשָׁמְרוּ. אֵכֵל שְׂדֵה הָעִיר אֲשֶׁר סְבִיבְתֶיהָ נָתַן בְּתוֹכָהּ, הֵינּוּ שְׁנָתָן הָאֵכֵלָה וְהַשְּׂפַע שֶׁל כָּל עִיר וְעִיר לְעֲנֵי אוֹתָהּ הָעִיר, כִּי עֲנֵי עִירָךְ קוֹדֵמִין לְעֲנֵי עִיר אַחֲרָתָּה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרֵנוּם לְבָרְכָהּ. וְזֶהוּ

בחינת אכל שדה העיר אשר סביבותיה נתן בתוכה שנתן וחלק בתוך העיר לעניי אותה העיר. את כל האכילה והשפע שבסביבותיה. וזה שפרש רש"י שכל ארץ מעמדת פרותיה. ונותנין מעפר הארץ לתוכה ומעמדת פרותיה וכו', כי העני הוא בחינת עפר, כי מנח עד עפר, כמו שכתוב, מקימי מעפר דל. וכשרוצה האדם לשמר עשירותו, שלא ישלטו עליו שבע שני הרעב צריך לתן מעפר הארץ לתוך עשירותו דהינו זכות וכח הצדקה שנותן לעניים שהם בחינת עפר. וזה מעמיד ושומר עשירותו שיתקים ולא יכלה על – ידי שבע שני הרעב שהוא תאות ממון שמכלה חייו ועשירותו חס ושלום, וזה שאמר יוסף לאחיו, מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם. ואיתא שרמז להם פגם המרגלים שפגמו בארץ – ישראל, הינו שיוסף שהוא בחינת הצדיק שממנו נמשך קדשת ארץ – ישראל ששם בחינת שפע כפולה, בחינת תקון תאות ממון, אמר לאחיו שפגמו בכבודו וחלקו עליו ומכרוהו למצרים. אמר להם, מרגלים אתם, הינו שפגם שלכם הוא פגם המרגלים שפגמו בארץ – ישראל, כי כשפוגמין בכבוד הצדיק פוגמין בארץ – ישראל שכל קדשתה נמשך מהצדיק כנ"ל. וזהו, לראות את ערות הארץ באתם. 'ערות הארץ' לשון חרפה ובושה. הפך ההתפארות של הצדיק שכשזוכין לראות אותו. משם עקר קדשת ארץ – ישראל. והם פגמו בכבוד הצדיק שהוא יוסף ולא רצו לראות יפיו והתפארותו, אדרבא, באו לראות ערות הארץ שהוא הפך התפארות. ואמר להם שמחמת זה התגבר עליהם שבע שני הרעב שהוא בחינת תאות ממון שכל זה נמשך מבחינת פגם המרגלים פגם ארץ – ישראל שהוא פגם כבוד הצדיק וכו"ל. ועל – בן יעקב כששמע שאמר להם מרגלים אתם. הבין להיכן הדבר מגיע, על – בן אמר להם, וכסף משנה קחו בידיכם. 'כסף משנה' זה בחינת שפע כפולה שצוה להם להמשיך שפע כפולה הנמשך מארץ – ישראל כנ"ל:

יח) וזה בחינת הצדקה שנותנין בחנפה בשביל לתקן תאות ממון להמשיך בחינת השפע כפולה הנמשך מארץ – ישראל ששם מקור הברכה שזהו בחינת השמן של חנפה בחינת ושמן על ראשך אל יחסר. 'אל יחסר' דיקא, דהינו שאין שם שום חסרון. בחינת צפחת השמן לא תחסר וכו'. כי השמן הוא בחינת מחיז, בחינת שמן משחת קדש כנ"ל. ועל – ידי המח והדעת אין חסר לאדם שום חסרון וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, דעת קנית מה חסרת (נדרים מא) וכו'. וזהו בעצמו בחינת הנס של חנפה שנשלח ברכה במעט השמן שדלק שמונה ימים, הינו בחינת ברכה ושפע כפולה הנמשך מארץ – ישראל, כי בחנפה אנו עוסקין להמשיך קדשת ארץ – ישראל כנ"ל:

יט) וזהו, ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם וכו'. 'מקץ' זה בחינת תאות ממון, בחינת קץ שם לחשך דא זהמא דדהבא כמו שאיתא בזהר (פרשה הנ"ל) הינו תאות ממון שהוא בחינת חשך אנפין חשוכין מרה שחרה עצבות. בחינת מרבה נכסים מרבה דאגה. כי יש לו בכל פעם חסרונות

יותר ויותר, כמו שכתב רבנו כל זה בהתורה צוית צדק בסימן כג, עין שם. וזה 'שנתים ימים', זה בחינת פגם המרגלים שנאמר בהם יום לשנה יום לשנה, כמו שפרש רבנו זכרוננו לברכה (בסימן נד) כי על – ידי פגם המרגלים, דהינו פגם ארץ – ישראל משם נמשך תאות ממון כנ"ל, כי הממון נקרא רגל, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה. בחינת ואת כל היקום אשר ברגליהם – זה ממונו וכו'. ועל – בן כל אלו המשקעים בתאות ממון נקראים מרגלים, כי נוסעים תמיד למרחקים ומרגלים ומשוטטים בכל הארץ בשביל ממון. ואינם מאמינים בה' יתברך שיוכל להזמין להם פרנסתם במקומם בלי טרחא כמו המרגלים שלא האמינו בה' יתברך שיתן להם ארץ – ישראל שהוא מקור הברכות בלא דרך הטבע כלל. ואמרו שרוצים דוקא לרגל את הארץ לכבש ארץ – ישראל מקור הברכה על – פי דרך הטבע כמו שאר העובדי כוכבים ששולחין מרגלים למקומות שרוצין לכבשו. אבל באמת אנו צריכים להאמין בה' שיכבש לנו ארץ – ישראל בלא מרגלים כלל. וכמו כן אלו המשקעים בתאות ממון ומספנים עצמן בספנת דרכים ונוסעים למרחקים ומשוטטים ומרגלים את הארץ כאלו חס ושלום, אין ה' יתברך יכול לתן להם ברכת עשירותם בביתם. נמצא שהמשקעים בממון נקראים מרגלים, כי באמת עקר פגם תאות ממון נמשך מפגם המרגלים שהוא פגם ארץ – ישראל כנ"ל:

וזהו, ויהי מקץ שנתים ימים. הינו בחינת פגם תאות ממון הנמשך מפגם המרגלים שנאמר בהם יום לשנה יום לשנה וכו'. ופרעה חלם והנה עמד על היאר. פרעה זה המשקע בתאות ממון שנקרא פרעה, כי תאות ממון הוא עבודה זרה ממש כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה בהתורה "צוית צדק". ועקר העבודה זרה שהוא תאות ממון נמשך מחטא העגל שעשו להם אלהי זהב שהוא בחינת תאות ממון, כי גם חטא המרגלים נמשך מחטא העגל שאז חזרו ומשכו היצר הרע עליהם כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. וכמו שפרש רש"י שגזרת הארבעים שנה שהיו במדבר וכו'. נגזר כבר מחטא העגל, כי הא בהא תליא, כי פגם המרגלים נמשך מחטא העגל כמובן בספרים. וכל זה הוא בחינת תאות ממון כנ"ל. ועל – בן נקרא פרעה לשון 'כי פרעה אהרן לשמחה' הנאמר בעגל שהוא עבודה זרה של תאות ממון כנ"ל. גם נקרא המשקע בממון פרעה מלשון פרעה, כי המשקע בתאות ממון הוא בעל חוב תמיד. ותמיד טרוד לשלם פרעון כנראה בחוש שרב העשירים חיהם אינם חיים מרובי הפרעון שלהם שצריכין כמעט בכל יום להחזיר פרעון ואין להם חיי שעה מדאגת הפרעון בכל עת. וזה פרעה חלם והנה עמד על היאר יאור מצרים הוא גילוס שהיה פרעה עושה אותו עבודה זרה, הינו תאות ממון שהוא עבודה זרה שאומר כחי ועצם ידי עשה לי החיל הזה. כמו פרעה שעשה הגילוס לאלהי. כי הגילוס היה עולה ומשקה את כל ארץ מצרים וכל טוב מצרים מהגילוס והיה פרעה עושה אותו עבודה זרה, כי לא היה מאמין שכל הברכה והעשירות הכל רק מה' יתברך. רק עשה הגילוס לעבודה זרה.

וזוה בחינת העבודה זרה של תאנות ממון. שהממון הוא עבודה זרה אצלו כאלו פחו ועצם ידו עשה לו החיל הזה חס ושלום, וזהו, והנה מן היאר עלות שבע פרות טובות ושבע פרות רעות ובלעו פרות הרעות את הטובות. שהוא רמז שהרע, דהינו תאנות ממון שהוא בחינת שבע שני הרעב, בולע את כל העשירות שלו בבחינת ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה. כי כל מה שיש לו יותר יש לו דאגות יותר כאלו הוא עני ממש וכו' כנ"ל. וכל זה אי אפשר לתקן אלא על – ידי יוסף בחינת הצדיק האמת שהוא נותן עצה להרבות בצדקה שעל – ידי זה מתקנין תאנות ממון וזוכין להמשיך שפע כפולה מארץ – ישראל כמו שכתוב לענין מעשר שהוא צדקה ובחונני נא בזאת וכו' והריקתי לכם וכו' עד בלי די, הינו בחינת שפע כפולה שהוא תקון תאנות ממון וכו' ל. וזהו יעשה פרעה ויפקד פקידים וחמש וכו', כמבאר כל זה לעיל באר היטב:

(כ) ונחזור לענין ברפת המזון. והכלל, שעקר מצות ברפת המזון הוא לגלות ולהמשיך קדשת ארץ – ישראל. בחינת ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך על הארץ הטובה וכו'. ועקר קדשת ארץ – ישראל נמשך על – ידי התגלות ההתפארות שנתגלה בעת השלחן. שזה בחינת כוס של ברפת המזון וכו' כמבאר כל זה לעיל באריכות וזה בחינת ברפת הזמון, שכשהם שלשה אומרים נברך שאכלנו משלו קדם ברפת המזון. וזהו ברפת הזמון. דהינו קדם ברפת המזון הם מזמינים עצמן לברך ואומרים נברך וכו':

והענין כי עקר קדשת איש הישראלי ועקר עבודתו הוא רק הרצון והכסופין דקדשה, כמבאר בדברי רבנו זכרוננו לברכה בכמה מקומות וכמו שאמר הוא זכרוננו לברכה שלעבד את ה' אין מי שיתפאר בזה שיוכל לעבדו יתברך. ואפלו מלאך ואפלו שרף אינו יכול להתפאר בזה שיוכל לעבדו יתברך רק העקר הוא הרצון והכסופין שצריך להתגבר שיהיה לו תמיד רצונות חזקים וכסופין גדולים לעבודת ה' יתברך וכו'. (כמבאר שיחה זאת קצת בסוף ספורי מעשיות, עין שם) ויותר מזה שמענו מפיו זכרוננו לברכה בעצמו מגדל מעלת הרצון דקדשה שהוא עקר עבודת ה'. וכל העבודות תורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים כלם כלולים בזה. ואי אפשר לזכות לשום דבר שבקדשה כי אם על – ידי זה, על – ידי רצון וחשק והשתוקקות וכסופין וגעגועים חזקים ולא ירפה את הרצון בשום אופן, רק כל מה שהמניעה מתגברת ביותר יראה לגבר את עצמו בחשק וכסופין וגעגועים ורצונות חזקים ביותר וכן לעולם עד שיזכה לגמר להוציא מפח אל הפעל את המצוה או הדבר שבקדשה שהוא רוצה. וכן אחר כך בשאר עבודות ודברים שבקדשה שירצה אחר כך עוד לעשות. יתגבר גם – כן ברצונות חזקים. וכל מה שהמניעות והעפובים והבלבולים מתגברים יותר. יתגבר את עצמו ברצונות חזקים יותר עד שיוציא מפח אל הפעל ויזכה גם לאותה המצוה והעבודה וכן לעולם, כמבאר בהתורה ויהי נא פי שנים (בסימן סו) שהמניעה הוא רק בשביל החשק. ואם יתגבר שיהיה לו חשק גדול כפי המניעה, בודאי ישבר

המניעה. נמצא, שעקר ההתחזקות להתגבר על המונעים מהקדשה הוא רק הרצון והחשק. וזהו עקר ההתפארות מה שה' יתברך מתפאר עם כל אחד מישראל. שעקר ההתפארות מהעזות והעקשנות שלהם. שעל – ידי זה עקר קבלת התורה. שהיא כלל ההתפארות כנ"ל. ועקר העזות והעקשנות הוא בהרצון שצריך האדם שרוצה לכנס בעבודת ה' שיהיה עקשן גדול ברצון לבל יעזב ולא ירפה את הרצון משום מניעה בעולם. וזה עקר העקשנות דקדשה. וזה עקר התפארותו יתברך מה שהוא יתברך מתפאר בעבודת ישראל, כי באמת עקר ההתפארות הוא רק מה שה' יתברך מתפאר עם הרצון והחשק והכסופין דקדשה של כל אחד מישראל. מה שכל אחד מישראל לבו בוער תמיד ברצון חזק לזכות לעבודת ה' באמת. וזה עקר התפארותו יתברך שמו, כי העבודה בעצמה אינה יקרה כל כך, כי הכל מאתו יתברך, כמו שכתוב, מי הקדימני ואשלם וכו'. ואי אפשר לנו לעשות שום דבר שבקדשה ולא להנצל משום עברה כי אם על – ידי ישועתו יתברך, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, בכל יום יצרו של אדם מתגבר ואלמלא הקדוש – ברוך – הוא עוזרו היה נופל בידו. ועל – פן עקר ההתפארות הוא רק בהרצון מה שכל אחד מישראל רוצה ברצון חזק לעבדו יתברך. וכפי התגברות הרצון שמתגבר כל אחד לכסף לה' יתברך ברצון חזק, כמו כן זוכה לעבודת ה' וכמו כן ה' יתברך מתפאר עמו, כי עקר ההתפארות הוא העזות והעקשנות של ישראל מה שאיש הישראלי הוא עקשן גדול בעבודת ה' שזהו עקר התפארותו יתברך כנ"ל. ועקר העקשנות הוא ברצון, שזהו עקר ההתגברות על המונעים לזכות לפעל מה שהוא רוצה בעבודת ה', כי אפלו אם יהיה עקשן גדול ביותר בעבודת ה', אף – על – פי – כן בודאי יש מניעות כאלה שאי אפשר לאדם לשברם. למשל כשאדם צריך לנסע לצדיק אמת ויש לו מניעות רבות ועצומות, כגון מחותנו ואשתו ואביו ואמו ושאר בני העולם וכו'. והוא מתגבר ומתחזק ומשבר כל המניעות האלו. ועדין יש לו מניעות מחמת ממון והוא משבר גם מניעות אלו, כגון שמפקיר כל מה שיש לו ומוכר או ממשכן בסותו בשביל לנסע להצדיק או שהולך רגלי, אף – על – פי – כן אם מתגברת מדת הדין חס ושלום, למנעו חס ושלום, יכולים למנעו חס ושלום, בודאי במניעות כאלה שלא יוכל לשברם, כי בודאי יש מניעות רבות בעולם שאי אפשר לשברם, כגון תפיסה בכבלי ברזל חס ושלום, או חולאת חס ושלום, וכיוצא כאלה רבות חס ושלום. וכן למשל בענין שאנו עוסקין בו לילך ולנסע לארץ – ישראל שהוא עקר נצחון המלחמה כנ"ל. אבל אף – על – פי – כן אם יהיה האדם עקשן אלה פעמים. אם הים עומד לפניו ואין לו ספינה לעבר בו ואין בידו מעות או שאין נמצא ספינה כלל או שהוא שעת מלחמה חס ושלום, וכיוצא. מה יועיל העקשנות שלו, כי בודאי אי אפשר לקפץ לתוך הים, כי לאו כל אדם זוכה שה' יתברך יקרע בשבילו את הים, על – פן עקר העקשנות הוא רק ברצון שאין שהוא על כל פנים לא יחליש את הרצון. ואפלו אם מונעים אותו באלפים ורבבות מניעות שנדמה לו שאי

אפשר לשפרם בשום אופן, אף – על – פי – כן הוא יעשה את שלו וירצה בכל פעם ברצון חזק יותר, כי החשק והרצון צריך שיהיה כפי המניעה, כמבאר בהתורה ויהי נא פי שנים (בסימן סו). ואם יהיה עקשן בהרצון לבלי להניח את הרצון והכסופים דקדשה בשום אופן אף אם מפילין אותו כמו שמפילין אותו חס ושלום רחמנא לצלו, אזי סוף כל סוף בודאי יעזרו ה' יתברך לשפר ולבטל כל המניעות ויזמין לו כל מה שצריך לנסיעה לארץ – ישראל או לשאר דברים שבקדשה ויחזר ויסיעו בכל מיני סיועות, כי המניעה לא היתה כי אם בשביל החשק שהוא עקר הנסיון שמנסין את האדם אם יעזב ויניח את החשק והרצון דקדשה מחמת המניעה וכשהוא עקשן בדעתו ועומד בנסיון ואינו מניח את הרצון והחשק דקדשה בשום אופן, אזי בודאי ישבר את כל המניעות. והמניעות יתהפכו לישועות שיעזרו ויושיעו ה' יתברך ויסבב עמו סבות לטובה באופן שיגמר ויוציא אל הפעל הדבר שבקדשה שהוא רוצה:

נמצא, שעקר העקשנות ברצון. וזה עקר התפארותו יתברך בנ"ל. וזה בחינת שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך כי עזה כמות אהבה וכו'. 'כחותם על לבך כחותם על זרועך' / זה בחינת תפלין כמו שאיתא בזהר הקדוש ותפלין הם התפארות מה שה' יתברך מתפאר עם ישראל ומשים אותם כחותם על לבו וכו'. ועקר ההתפארות שהם חותם התפלין נעשין על – ידי האהבה וההשתוקקות והרצון והכסופין דקדשה של ישראל בנ"ל. וזהו שימני כחותם וכו', הינו תפלין התפארות בנ"ל, כי עזה כמות אהבה וכו'. כי אהבתנו ורצוננו אצלך עזה וחזקה מאד בעזות ועקשנות גדול מאד על – פן ראוי לך להתפאר בנו, כי זה עקר ההתפארות בנ"ל. וזה, כי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה. אהבה הוא בחינת רצון וחשק והשתוקקות לה' יתברך שעל – ידי זה עקר ההתגברות על הסטרא אחרא שהוא סטרא דמותא שמשם כל המונעים מן הקדשה וכפי שהסטרא אחרא שהיא כלל המונעים מתגברת נגד האדם, כמו כן צריך שיהיה להאדם אהבה והשתוקקות ורצון חזק לה' יתברך ולהדבר שבקדשה שרוצה לעשות כי החשק שהוא בחינת אהבה צריך שיהיה כפי המניעה בנ"ל. וזהו, כי עזה כמות אהבה, קשה כשאל קנאה. שהאהבה והשתוקקות לה' יתברך ולעבודתו היא עזה וחזקה בעקשנות גדול כמות, הינו כמו התגברות המניעות שהם בחינת מות וסטרא אחרא, כי כל המניעות נמשכין משם, הינו כפי המניעה כן האהבה והחשק עז וחזק. וזהו, קשה כשאל קנאה. כפי השאל שהיא הסטרא אחרא שמפלת את האדם חס ושלום לשאל תחתיות. ואם האדם לא זכה לעמד כנגדה ונפל למקום שנפל. אפלו אם נפל לשאל תחתיות חס ושלום, לסטרא דמותא חס ושלום. ואין פח בידו לצאת משם. אם אף – על – פי – כן הוא עקשן בדעתו, דהינו שהוא עקשן בהרצון שאף – על – פי – כן אינו מניח את הרצון לעולם וכוסף בכל פעם יותר לה' יתברך. וכל מה שמפילין אותו חס ושלום יותר. הוא כוסף לה' יתברך ולעבודתו ברצון חזק יותר ויותר. כי הרצון הוא בידו בודאי לכסף על

כָּל פָּנִים בְּרִצּוֹן חֶזֶק לַה' יִתְבָּרַךְ. וְאִזִּי אִם הוּא עֶקֶשׁן גָּדוֹל בְּרִצּוֹן יֵשׁ לַה' יִתְבָּרַךְ הַתְּפָאָרוֹת גָּדוֹל מִזֶּה, כִּי עֶקֶר הַהִתְפָּאָרוֹת הוּא הָעֲזוּת וְהַעֲקֻשְׁנוּת שֶׁל הָרִצּוֹן. וְעַל – יְדֵי זֶה יִזְכֶּה בּוֹדָאי סוּף כָּל סוּף לַפֶּעַל מֵהַ שְׁהוּא רוּצָה לְהִתְקַרֵּב לַה' יִתְבָּרַךְ. וְזֶהוּ, שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם וְכוּ'. הֵינּוּ תְּפִלִּין וְהַתְּפָאָרוֹת מֵהַ שְׁהוּא יִתְבָּרַךְ מִתְּפָאָר עִם יִשְׂרָאֵל, כִּי עֲזָה כְמוֹת אֲהַבָּה קָשָׁה כְּשֶׁאוֹל קִנְיָה שְׁאֵנוּ אוֹהֲבִין אֶת ה' יִתְבָּרַךְ בְּחֶשֶׁק נִמְרָץ וְרִצּוֹן חֶזֶק וְאֵנוּ מְקַנְאִין קִנְיָת ה' צְבָאוֹת לְהַגְבִּיר וּלְגַלוֹת הָאֱמֶת וּלְהַכְנִיעַ הַשֶּׁקֶר אֲפִלוּ בְעֵמֶק הַגְּלוּת הַזֶּה שֶׁהַתְּגַבְרָה עָלֵינוּ מְאֹד מוֹת וְשֶׁאוֹל רַחֲמָנָא לְצַלָן, דְּהֵינּוּ הַסְטֵרָא אַחֲרָא, כִּי כְּפִי הַתְּגַבְרוּתֶם כֵּן הָאֲהַבָּה וְהָרִצּוֹן חֶזֶק כִּנְ"ל. וְכִמוֹ שְׁכַתּוּב, כִּי דְכִיתְנּוּ בְּמִקּוֹם תְּנִים וְתַכֵּס עָלֵינוּ בְּצִלְמוֹת אִם שְׁכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹקֵינוּ וְנִפְרַשׁ כְּפִינוּ לְאֵל זָר וְכוּ' כִּי הוּא יוֹדֵעַ תְּעַלְמוֹת לֵב כִּי עָלֶיךָ הִרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם וְכוּ'. שְׁזֵה נֹאמֵר עַל הַיְגִיעוֹת שְׁמִתִּיגְעִין בְּשִׁבִיל הַתְּפִלָּה אוֹ שְׁאָר דְּבָרִים שְׁבִקְדָּשָׁה שְׁאֵף – עַל – פִּי שְׁעֵדִין אֵינוּ זוֹכֵה לְהִתְפַּלֵּל כְּרָאוּי וּלְפֶעַל מֵהַ שְׁהוּא רוּצָה, אֵף – עַל – פִּי – כֵּן הַיְגִיעָה לְבַד מֵהַ שְׁמִשְׁתַּוְּקֶק לְזֶה וּמִתִּיגַע בְּשִׁבִיל זֶה, זֶה בְּעֶצְמוֹ הוּא בְּחִינַת קְרַבְנוּת, בְּחִינַת כִּי עָלֶיךָ הִרְגֵנוּ כָּל הַיּוֹם, כְּמִבְּאָר כָּל זֶה בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ זְכַרְנוֹנוּ לְבִרְכָה. וְעַל – כֵּן אֵנוּ מְבַקְשִׁים מֵהַ יִתְבָּרַךְ שְׁבִזְכוּת הַיְגִיעָה וְהַהֲכָנָה וְהָרִצּוֹן לְבַד שְׁאֵנוּ מְשִׁתַּוְּקִים לְעַבּוּדָתוֹ וּמִתִּיגְעִים בְּכַמָּה יְגִיעוֹת בְּשִׁבִיל זֶה, אֵף – עַל – פִּי שְׁעֵדִין לֹא זְכִינוּ לְעַבּוּדָתוֹ בְּאֱמֶת, אֵף – עַל – פִּי – כֵּן עַל – יְדֵי זֶה לְבַד נִזְכֶּה לְהִתְגַּבֵּר עַל כָּל הַמְּנִיעוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת מְקוֹם תְּנִים וְצִלְמוֹת חַס וְשְׁלוֹם, וְזֶה, מִיָּם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֲהַבָּה וְכוּ'. מִיָּם רַבִּים שֶׁהֵם הָעוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וְסִטְרִין אַחֲרָנִין שְׁמַהֵם כָּל הַמְּנִיעוֹת אֵינָם יְכוֹלִים לְכַבּוֹת אֶת הָאֲהַבָּה וְהָרִצּוֹן, כִּי אֵנוּ עֶקֶשְׁנִים גָּדוֹלִים בְּהָרִצּוֹן. וְכָל מֵהַ שֶׁהַמְּנִיעוֹת מִתְּגַבְרִים בְּיוֹתֵר אֵנוּ מִתְּגַבְרִים בְּרִצּוֹנוֹת חֶזְקִים בְּיוֹתֵר, כִּי עֶקֶר הַמְּנִיעוֹת מִתְּגַבְרִים רַק לְהַפִּיל אֶת הָאָדָם מִן הָרִצּוֹן שְׁזֵה עֶקֶר הַנְּסִיּוֹן שֶׁל הַמְּנִיעָה כִּנְ"ל. אֲבָל בְּאֱמֶת הָאֲהַבָּה וְהָרִצּוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל קָשָׁה כְּמוֹת כְּפִי הַמְּנִיעָה וְכוּ' כִּנְ"ל. וּמִיָּם רַבִּים, שֶׁהֵם הַמְּנִיעוֹת, אִי אֶפְשָׁר לָהֶם לְכַבּוֹת אֶת הָאֲהַבָּה וְהָרִצּוֹן, אֲדִרְבָּא, מִתְּגַבְרִים בְּכָל פַּעַם בְּרִצּוֹן חֶזֶק וְחֶשֶׁק נִפְלָא בְּיוֹתֵר, כִּי הַמְּנִיעָה הִיא בְּשִׁבִיל הַחֶשֶׁק כִּנְ"ל. וְעַל – כֵּן בּוֹדָאי נִזְכֶּה לַפֶּעַל מֵהַ שְׁאֵנוּ רוּצִים לְהִתְקַרֵּב לַה' יִתְבָּרַךְ. וְהַ יִתְבָּרַךְ יִתְפָּאָר בְּנוֹ תְּמִיד בְּבְחִינַת שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם וְכוּ' כִּנְ"ל:

(כא) וְזֶה בְּחִינַת שֶׁב לִימִינֵי עַד אֲשִׁית אֵיבִיךָ הַדִּם לְרַגְלֶיךָ. יְמִין הוּא בְּחִינַת אֲהַבָּה וְחֶשֶׁק. עַל – יְדֵי זֶה עֶקֶר הַהִתְגַּבְרוּת עַל הָאוֹיְבִים וְהַשׁוֹנְאִים שֶׁהֵם הַמוֹנְעִים. וְזֶה בְּחִינַת עַל שְׁחַל וּפְתֵן תְּדַרְךְ תִּרְמַס כְּפִיר וְתִנִּין כִּי בִי חֶשֶׁק וְאֶפְלִטָהוּ. שְׁחַל וּפְתֵן וּכְפִיר וְתִנִּין הֵם קְלָפוֹת וְסִטְרִין אַחֲרָנִין שֶׁהֵם בְּחִינַת הַמוֹנְעִים מִן הַקְּדָשָׁה הַמוֹנְעִים וּמִתְּפַשְׁטִים עַל דְּרַךְ הַקְּדָשׁ כְּמוֹ נְחָשִׁים וּכְפִירִים וְתִנִּינִים וְאֵינָם מְנִיחִים שׁוֹם אָדָם לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ הַקְּדָשׁ. וּמִבְּטִיחַ הַכְּתוּב לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי שְׁיִוְכַל לְדַרְךְ עֲלֵיהֶם וּלְרַמְסֵם וּלְבַטְלֵם עַל – יְדֵי הָרִצּוֹן וְהַחֶשֶׁק דְּקָדְשָׁה בְּבְחִינַת עַל שְׁחַל וּפְתֵן תְּדַרְךְ וְכוּ' כִּי בִי חֶשֶׁק וְאֶפְלִטָהוּ. 'חֶשֶׁק' דִּיקָא. שְׁעֶקֶר הַהִתְגַּבְרוּת עֲלֵיהֶם הוּא עַל – יְדֵי הַחֶשֶׁק וְהָרִצּוֹן כִּנְ"ל. וְעַל – כֵּן

קדם ברכת המזון שאז צריכים לגלות ההתפארות כדי להמשיך קדשת ארץ – ישראל על – ידי זה. על – פן אומרים ברכת הזמון, דהינו נברך שאכלנו משלו שהוא הכנה והזמנה להמצוה של ברכת המזון שאנו רוצים לקיים שזהו בחינת רצון והשתוקקות שאנו מודיעים בפנינו שאנו רוצים לקיים מצוותיו יתברך, דהינו מה שאומרים נברך וכו'. וזהו עקר ההתפארות שה' יתברך מתפאר בנו, כי עקר ההתפארות הוא הרצון כנ"ל. ועל – ידי זה עקר התגלות קדשת ארץ – ישראל כנ"ל. שזהו עקר מצות ברכת המזון כנ"ל. וזה בחינת מה שאנו אומרים קדם כל מצוה, הריני מוכן ומזמן לקיים מצות תפלין או ציצית וכיוצא. כי זה בחינת רצון שאנו מודיעים ומגלים בפנינו רצוננו וכספנו החזק לקיים מצוותיו יתברך, כי אין לנו כח לקיים מצוותיו יתברך פראוי רק אנו אומרים אנו מוכנים ומזמנים לקיים המצוה שזהו בחינת רצון. ואזי המצוה נעשית ממילא בסיוע ה' יתברך, כי הבא לטהר מסייעין לו. והכל מאתו יתברך. ועקר עבודתנו הוא הרצון שהוא בחינת מה שאומרים הריני מוכן ומזמן וכו'. ומחמת שבשעת אכילה שאז צריכין לגלות ההתפארות שעל – ידי זה עקר קדשת ארץ – ישראל שזהו עקר קדשת האכילה. ואז בשעת האכילה הוא עדין קרבא. כי סטרא אחרא קאים על פתורא דבר – נש לקטרגא לה, כמו שאיתא בזהר הקדוש. ורוצה להתגבר על האדם כדי לבטל ההתפארות חס ושלום. על – פן תקנו רבותינו זכרונם לברכה ברכת הזמון, כי על – ידי ההזמנה לברכת המזון שזהו בחינת הרצון, על – ידי זה מתגברין על הסטרא אחרא ומגלין ההתפארות, כי עקר ההתפארות הוא ברצון כנ"ל. ועל – ידי זה זוכין להמשיך קדשת ארץ – ישראל שזהו עקר מצות ברכת המזון כנ"ל. וכן מבאר בפונות שעל – ידי ההזמנה לדבר מצוה שבקדשה מגרשין הסטרא אחרא, הינו כנ"ל. כי ההזמנה הוא בחינת רצון שעל – ידי זה עקר ההתגברות עליהם כנ"ל:

כב) ועל – פן עקר ברכת הזמון בשלשה, כי בשיש שלשה מישראל אז עקר ההתפארות, כי עקר ההתפארות הוא בבחינת יעקב שהוא בחינת תפארת כידוע. ויעקב משלש באבהו, כי כלול משלשתן וכל ישראל נקראין על שם יעקב שנקרא ישראל. ושם עקר ההתפארות בבחינת ישראל אשר בך אתפאר וזה בחינת קדשה משלשת, כי ההתפארות הם בחינת תפלין מחין שנקראים קדש כידוע בחינת פתוחי חותם קדש לה'. כי עקר הקדשה הוא ההתפארות בבחינת והתגדלתי והתקדשתי. שהגדלת שמו יתברך, דהינו ההתפארות שהוא כבודו וגדלתו יתברך, בחינת יקר תפארת גדלתו, זה עקר קדשתו יתברך בחינת והתגדלתי והתקדשתי שנתגדל ונתקדש שמו יתברך על – ידי ההתפארות שמקבל מישראל. וההתפארות הוא בחינת כלליות הגונין ועקר הגונין הם בחינת תלת גונין דעינא שמאירין לבת עין, שזהו בחינת קדשת ישראל שכלולים משלשה אבות שהם בחינת תלת גונין דעינא שעל ידם עקר ההתפארות.

ועל – בן הקדשה משלשת, כי ההתפארות היא הקדשה וכנ"ל, כי ההתפארות על – ידי קיום התורה שהיא בכל בחינותיה משלשת כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת פח), בריך רחמנא דיהב לן אוריין תליתאה על – ידי תליתאה ביום תליתאה וכו'. ועל – בן ברפת הזמון שאז עקר התגלות ההתפארות הוא בשלשה, כי עקר ההתפארות הוא בחינת שלשה בחינת תלת אבהן. תלת גונין. קדשה משלשת וכו' כנ"ל. ואז עקר חיוב הכוס של ברפת המזון, כי הכוס הוא בחינת התגלות ההתפארות שמתגלה בשלשה דיקא כנ"ל. וזה בחינת שלשה ברכות של ברפת המזון:

כג) וזה בחינת שלשה סעדות של שבת, כי עקר התגלות ההתפארות בחינת ארץ – ישראל הוא בשבת שאז עולין כל המצוות לפני ה' יתברך. וה' יתברך מתפאר בהם, כמו שכתב רבנו זכרוננו לברכה על פסוק, צדק לפניו יהלך וכו'. (סימן רעז). ועל – בן אז אנפאה נהירין בנהירו עלאה על – ידי אור ההתפארות של ישראל. ועקר התגלות ההתפארות הוא על – ידי הצדיק כנ"ל שהוא בחינת משה. וזהו בחינת, כליל תפארת נתת לו וכו'. שאומרים בשבת. וזה בחינת ומי בעמך ישראל גוי אחד בארץ תפארת גדלה וכו'. נמצא, שעקר ההתפארות בשבת. ועל – בן אז מצוה גדולה לאכל סעדת שבת, כי עקר התגלות ההתפארות הוא בשעת האכילה הקדושה שהוא בחינת אכילה של שבת. ועל – בן צריכין לאכל שלש סעדות בשבת, כי ההתפארות כלול משלש כנ"ל. ואלו התלת גונין שהם כלל ההתפארות, מאירין לבת עין, שהוא בחינת כוס של ברכה, בחינת מלכות דוד, בחינת ארץ – ישראל שמקבלת כל ההתפארות. כי משם עקר קדשת ארץ – ישראל כנ"ל וזהו בחינת ברפת המזון בשלשה על הכוס שאז עקר שלמות מצות ברפת המזון, כי אז מזמנין בשלשה על הכוס. שכל זה הוא בחינת שלמות התגלות ההתפארות שעל – ידי זה מתגלה ביותר קדשת ארץ – ישראל שזהו עקר מצות ברפת המזון כנ"ל:

כד) ועל – בן אברהם הוא הראשון שגלה קדשת ארץ – ישראל כמו שאיתא בזהר ומובא בדברינו כמה פעמים, כי אברהם היה נדיב לב הראשון. שכל עבודתו היתה רק רצון וכסופין דקדשה כמו שמבאר במקום אחר, כי הוא היה קדם מתן תורה. ובתחלת עבודתו לא היה יודע משום מצוה. והיתה כל עבודתו רק רצון וחשק וכסופין דקדשה והיה חזק ועז בהרצון מאד נגד כל העולם כלו שעמדו כנגדו למנעו. עד שזכה על – ידי זה לשבר כל האויבים והמונעים שזהו בחינת שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך, המובא לעיל שזה נאמר על אברהם. ועל – ידי כל זה התפאר בו ה' יתברך מאד, כמו שכתוב, אברהם אהבי. ועל – ידי זה זכה לגלות קדשת ארץ – ישראל, כי קדשת ארץ – ישראל נתגלה על – ידי ההתפארות שעקרו על – ידי הרצון וכו' וכנ"ל. ועל – ידי גדל חשקו ורצונו הטוב שהיה עז וחזק בזה מאד זכה שנתגלה לו מצות מילה שהוא תקון הברית שעל – ידי זה עקר שבירת העזות דסטרא אחרא שמשם כל המונעים

וְזוֹכִין לְעִזּוֹת דְּקִדְשָׁה שֶׁהוּא תְּלוּי בְּקִדְשַׁת הַבְּרִית כִּי בּוֹ עַז בּוֹ תִּקְפֹּא בְּיָדוֹעַ וְזָכָה לְהוֹלִיד אֶת יִצְחָק
שֶׁהוּא הָרֵאשׁוֹן שֶׁנּוֹלַד בְּקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּמֶּנּוּ הִתְחִיל הַשְּׂמִיחָה וְהַהֲתַפָּאָרוֹת דְּקִדְשָׁה. וְעַל – בֵּין
נִקְרָא עַל שֵׁם הַצְּחוּק וְהַשְּׂמִיחָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, צְחוּק עָשָׂה לִי אֱלֹקִים וְכוּ'. כִּי עַקֵּר הַשְּׂמִיחָה עַל –
יְדֵי הַהֲתַפָּאָרוֹת כַּנ"ל:

וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עוֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הַרִים וּבִקְעוֹת לְמִטֵּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה מִיָּם
אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דּוֹרֵשׁ אֹתָהּ תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה